

KOMMUNISTISK POLITIK

Den allersidste torsdagsdemo 26. juni 2008 Foto: indymedia.dk

ÉT HUS - EEN SEJR - KAMPEN FORTSÆTTER!

Nr. 14
12. årg.

2008
7. juli -
17. juli
Støttepris 20 kr.

TEMA: VERDENSKRISE - FØDEVARER, VAND OG BRÆNDSTOF

Gift og fødevarer s. 2 • Euroland i krise s. 3 • Antidemokratisk topmøde s.4 •
Fuld tryk på EU-militær s. 5 • Din kommune vil skære ned s. 6 •
Ungdomshuset Dortheavej s. 7 • Leg med ilden s. 8 • Kvælerslangen s. 9 •
Breve til kammeraterne s. 10 • Krigsherren Anders Fogh som Scavenius II s. 12 •
Stop krig mod Iran s. 14 • Verdenskrisen på fødevarer, vand og brændstof s. 16 •
Europæisk ml-partimøde s. 20 • Debat s. 22 • Hundeslagsmålet s. 24

Gift og fødevarer

KOMMUNISTISK POLITIK

Med en kortsynethed, som kun er overgået af børsspekulations ludomaner, og med en indskrænkethed, der minder om fascisme, har den danske regering - der hovedsageligt er rekrutteret blandt storbønder og afdankede mediefolk - med begejstring taget imod udviklingen i de internationale fødevarepriser.

De stigende fødevarepriser betyder nemlig, at alle de mest vanvittige påfund, der kan give en hurtig gevinst i landbruget, er kommet frem af skufferne.

Nu er det ikke kun Christianitter, der skal udsættes for den særlige "normalisering", som er Fogh-regeringens varemærke, nu er det også de der hippielandbrug der dyrker økologisk, fugleliv langs vandløb og søer, osv.

Øjeblikket efter EU og regeringen gav los blev der kørt ud med roundup på de braklagte marker, så områderne kunne visnes ned og give plads til korn igen. Brakmarkerne var ellers regnet med i vandmiljøplanen om udvaskning af gødning, begrænsning af sprøjtegifte til det omgivende miljø og målsætningen om at sikre biologiske mangfoldighed.

Regeringen har i stedet indført en frivillig støtteordning. Hvis der ikke dyrkes tæt på søer og vandløb, kan landbruget få lov til at bruge ekstra gødning på resten af marken!

Forslaget er en gentagelse af ideer fra den tidligere vandmiljøplan 3, hvis mål for begrænsning af gødning og udvaskning til vandmiljøet slet ikke er i nærheden af at bliver opfyldt.

Der er mere liv i en ikke-vedtaget målsætning om at indfører genmodificerede afgrøder. Under dække af den mest afskyelige løgn om at beskytte de svageste mod sult og mangelsygdomme skal GMO indføres:

"Fordi man ikke kan gøre det bedste skal man så undlade at gøre det mulige", lokkes der - sammen med en anklage mod den velbegrundede skepsis om at være skyldige i børns sultedød. Sandheden er, at GMO afgrøder selv efter 35 års forskning og mere end 10.000 amerikanske forsøgsplanter ikke har dokumenteret højere udbytte.

Udbytte er derimod garanteret for de firmaer, der ejer patentet på såsæden.

Et af reaktionens særtræk er svindel. Svindel med alt, fra hvem der skal betale kagen til ministerens VL-gruppemøde, til målinger af, hvor meget indhold af kviksølv Grindstedværkets medarbejdere havde i blodet. Samtidig dækker regeringen sig ind under et kontrolsystem, hvor ansatte i det offentlige skal løbe rundt med en strejkode i nakken.

Testsystemer udviklet af Henry Ford til brug på samlebåndfabrikkerne anses for at være den eneste rigtige måde at skabe det rette incitament til at lære borgerne at løbe i takt og holde kæft.

Det samme gør sig gældende overfor miljøet. Landbrug skal ikke baseres på videnskab og da slet ikke viden, men derimod på at bevare det kredsløb, der kan give penge i lommen til dem, der allerede har.

Altså en fødevareindustri der begrænser brugen af tilsætningsstoffer, sprøjtegifte og gødning dur ikke - af princip.

En række såkaldte videnskabelige undersøgelser har i det seneste uger forsøgt at bevise, hvordan det relativt mindre udbytte fra arealer med afgrøder, der dyrkes uden brug af sprøjtegift og med begrænset gødning, i virkeligheden betyder mere forurening. For når traktoren skal køre længere for at høste samme mængde, udledes der mere CO2 pr. kilo økologisk produkt end et tilsvarende "normalt". Beregningerne understøttes fra Bjørn Lomborgs miljøinstitut.

Grindstedværket og Cheminova, hæderkronede danske virksomheder hvor man henholdsvis producerer tilsætningsstoffer og sprøjtegifte, giver med deres gruppevækkende historie det sande billede af nutidens danske regering. Låget er knap løftet til følgevirkningerne af årtiers sammenblanding af gift og fødevarer, der har givet os alt fra fiskedød til misdannelser hos nyfødte. Med GMO-afgrøder er risikoen for forurening af miljø og fødevarer mindst lige så stort som ved alle tidligere ideer til at skabe hurtig profit.

Da regeringen for nogle år siden lancerede de særlige naturparker, var der godt nogle få der spurgte ind til om der så betød at resten af landet skulle kunne udpines af industrien. Med den globale fødevarekrise som afsæt er det netop den plan der er ved at blive sat ud i livet.

Redaktionen 2. juli 2008

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 11.07.08

Euroland osv. i krise

De amerikanske aktier er styrtdykket under den voldsomme økonomiske krise, hvor finanskrise, boligkrise, stigende olie og fødevarerpriser har oplevet, dollarfald og eksploderende inflation har skabt en negativ spiral, som hastigt bevæger sig nedad. I juni måned blev der sat en ny bundrekord: De amerikanske aktier i Dow Jones Industrial Average oplevede den værste måned siden Den Store Depression i begyndelsen af 30'erne. En nylig rapport fra Bank of America anslår, at de globale tab på aktiebørserne siden oktober sidste år har været på 7.7 billioner dollars som følge af kreditkrisen.

Og der er ingen udsigt til at bunden er nået. De næste kriser, der ventes at eksplodere, er en kreditkortkrise, når folk ikke er i stand til at indfri de relativt små gældsbeløb på de rundhåndet tildelte plastikkort, som amerikanerne i gennemsnit har ti af i pungten. Et ukontrolleret dollarfald er en reel mulighed, påpeger den svejtsisk-baserede Bank for International Settlements i sin årlige rapport, selvom dollaren har oplevet et fald på 14 procent i forhold til euroen over det sidste år.

Den danske økonomi er intimt sammenflettet med den amerikanske krigsøkonomi og de globale kapitalistiske markeder. Selvom om Fogh-regeringen og bankøkonomerne er blevet ved med at skønne situationen og bortforklare krisesyntomerne, er det nu en kendsgerning, at Danmark er i recession med faldende vækst to kvartaler i træk.

"Olieprisen har nået rekordhøje niveauer, og sammen med de store stigninger i fødevarerpriserne har det taget en stor bid af forbrugernes real-lønsfremgang", fastslår chefanalytiker Anders Matzen, Nordea, i en kommentar til opgørelsen:

"Desuden har vi fået en betydelig stigning i både de korte og de lange renter, ligesom nedturen på boligmarkedet er blevet endnu mere udtalt. Alt sammen trækker i retning af lavere vækst i dansk økonomi fremover, og et stort rundt 0 eller endda svag negativ

udvikling i BNP for hele 2008 er bestemt ikke usandsynligt længere." (epn.dk 1. juli 2008)

Opturen, det kapitalistiske boom, der har præget en stor del af Fogh-regeringens tid, er definitivt slut. Krisen er der allerede, og den forværres. For de arbejdende betyder det, at reallønsfaldet allerede er sat ind, og at det bliver endnu værre med stigende inflation, stigende renter og stigende priser. Det sætter de magre ok-aftaler for den

offentlige sektor i relief. Og arbejdsløsheden vil fra nu af vokse ...

Hvor Fogh-regeringen, der sidste år kunne købe hele verden, end vender sig hen, er udsigterne skræmmende. Kriserne kommer altid på tværs af de kapitalistiske politikeres store planer. Fogh og Co.'s drøm var at afskaffe de danske EU-undtagelser ved en folkeafstemning dette efterår. Den netop offentliggjorte Diis-rapport om 'de negative konsekvenser ved forbeholdene' skulle være trumfkortet til at overbevise tvivlerne. Men det irske Nej til Lissabon-traktaten og den økonomiske krise tager gassen ud af ballonen.

Fogh-regeringen og de borgerlige

medier fremstiller har længe fremstillet EU og Den Økonomisk-Monetære Union ØMU'en (der blev etableret med Maastricht-traktaten, og hvor euroen er den fælles mønt) som en stor succes. Men det er mere fup med vægten. Realiteten er, at flere af de største eurostater er i krise, med voksende massearbejdsløshed, rekordstor inflation og – det værste af alt ifølge Maastricht – store underskud på statsbudgetterne og betalingsbalancen. Portugal, Italien, Grækenland og Spanien har alle lav vækst og store underskud på betalingsbalancen. Det går heller ikke godt hverken i Frankrig eller Tyskland.

Euroland holder ikke sine egne målsætninger, og inflationen galopperer. I Eurozonen – de 13 EU-lande, som har indført euroen som møntfod (ledsaget af store prisstigninger – er inflationen oppe på det højeste niveau i 16 år, nemlig 3.7 %. For de 27 kapitalistiske EU-lande som helhed er den endnu højere – nemlig 3.9 %, langt over det niveau på godt 2,5 %, som anses for at være det maksimalt acceptable for ECB, Den europæiske Centralbank. For 'fartsyndere' overvejes påtvungne 'hestekure'. Det er under alle omstændigheder befolkningerne, der betaler for inflation og krise med faldende realløn og faldende levestandard.

Eurolands krise er den uomtalte krise. Den politiske krise efter det irske Nej til Lissabon-traktaten er tydelig nok. Ratifikationsprocessen er tilsyneladende gået i stå, selvom statscheferne besluttede noget andet. Men den økonomiske krise komplicerer i høj grad alle forsøg på at finde udveje til at fremrykke unionsstaten. fremad. De kapitalistiske økonomier i USA og Euroland befinder sig i oprørte vande. Monopolerne og deres politikere har travlt med at kaste krisens byrder over på befolkningerne. Det er også Fogh-regeringens vigtigste mål.

Den gamle parole må derfor hentes frem igen: *Lad de rige betale krisen!*

Antidemokratisk topmøde i EU

EU-toppen er igen i gang med at voldtage et afstemningsresultat og gøre et nej til et ja

'Fogh kæmper for sin europæiske fremtid'. Sådan lød en overskrift i Berlingske Tidende fra to dages EU-topmøde i Bruxelles, der som hovedtema havde, hvordan EU-eliten kan omstøde det irske folks klare nej til Lissabon-traktaten, som ifølge EU's egne regler betyder, at traktaten er faldet.

Men den antidemokratiske forsamling af stats- og premierministre var lige glade med det. Lissabon-traktaten skal sættes i værk, uanset irernes nej, der efterfulgte hollændernes og franskmændenes nej i 2005 til en næsten identisk forfatningstraktat.

Derfor besluttede topmødet, at ratifikationsprocessen af traktaten skulle fortsætte, så de parlamenter, der endnu ikke har gjort det, kan godkende den. Bortset fra Tjekkiet vil den passere lige så glat igennem de resterende, som den gjorde i det danske folketing. Befolkningerne bliver intetsteds spurgt. Kun irerne have folkeafstemning, og det alene fordi den irske forfatning udtrykkeligt forlanger det. Ellers havde de heller ikke fået lov til at stemme.

Alternativet – plan B – er angiveligt et 'EU i flere hastigheder', som altid kommer på bordet under politiske kriser i unionen, forårsaget af enkelte stadig eksisterende demokratiske procedurer. De mest unionsglade lande – med Tyskland og Frankrig i spidsen – vil i så fald lave deres eget 'super-EU' og lade

skeptiske og tøvende lande a la Danmark og Irland udenfor. Hvordan dette skulle se ud eller skulle fungere, foreligger der intet konkret om.

'Fogh er rambuk over for irerne', lød en anden overskrift, fra Ritzau. Ierne kan ikke genforhandle traktaten, sagde den danske krigsforbryder, der lægger billet ind på den nye traktats toppost i EU – 'præsident'-posten. Fogh vil give irerne(!) en 'tænkepause' til oktober. Ierne skal ifølge Fogh lave et 'nationalt kompromis' a la det danske efter Maastricht-afstemningen i 1992. Så kan de få lov til at stemme om igen, så der bliver sagt ja til Lissabon-traktaten, med 'irske undtagelser'.

Fogh vil have en ny irsk afstemning inden EU-parlamentsvalget i juni 2009.

'Forsvarsforbehold' og modstand mod militarisering

Samme Fogh er som bekendt vildt opsat på at afskaffe de danske forbehold fra 1993. Datoen for en folkeafstemning i dette efterår ville han offentliggøre i august, sagde han i den afsluttende tale til folketinget, inden det gik på sommerferie.

Nu har han holdt tænkepause og er kommet på den ide at afholde en snarlig folkeafstemning om bare et enkelt af forbeholdene. Det er det såkaldte 'forsvarsforbehold', som hindrer dansk deltagelse i EU's militære eventyr.

Lissabon-traktaten lægger direkte op til øget militarisering af EU.

EU-kommissionen har netop lanceret

en undersøgelse om det irske nej. I undersøgelsen kan det ses, at 83 pct. af de irske nej-vælgere og 51 pct. af de irske ja-vælgere håber, at et nej til Lissabon-traktaten kan bidrage til at bevare den irske neutralitet.

- Efter det irske nej er EU-eliten begyndt at vende og dreje det irske resultat. Men det irske nej er et nej til Lissabon-traktaten, og det skal respekteres, siger Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at et stort flertal af de irske vælgere – ifølge undersøgelsen – opfatter nej'et som en støtte til at bevare Irlands neutralitet. Dermed sender irerne et klart signal om, at de er imod det EU-militær, som Anders Fogh Rasmussen er så forhippet på at få Danmark med i.

Søren Søndergaard tilføjer:

- Også i Danmark vil der være bred modstand mod EU-militæret, når diskussionen kommer rigtigt i gang. Det er vel også derfor, ja-partierne har så travlt med at få folkeafstemningen om militærudtagelsen overstået så hurtigt, at der ikke bliver tid til en ordentlig debat.

Socialdemokraten Helle Thorning Schmidt vil helt have afskaffet folkeafstemninger om EU-traktaterne. Men socialdemokraterne støtter en sidste folkeafstemning – for at afskaffe de danske forbehold. Om de også støtter Foghs seneste idé om en isoleret afstemning om det militære forbehold, står ikke klart endnu.

Fuld tryk på EU-militæret

Frankrig har fået til opgave at sætte tempo på EU's militære ambitioner. Regeringslederne vil bruge det kommende halve år til at blive enige om de strategiske mål. I Irland var det netop militariseringen, der var det centrale for nej'et

Det franske forsvars strategidokument beskæftiger sig med en bue, der går fra Atlanten til Det Indiske Ocean, hvor udviklingen kan true europæiske interesser.

Vælgernes dom var klar: Irlands neutralitetspolitik er ikke forenelig med indholdet i EU's ambitiøse forfatningstraktat, der slår fast, at EU også er en militær alliance. EU-kommissionen har gennemført sin egen undersøgelse af det irske nej. Den viser, at frygten for, at militariseringen af unionen vil betyde en opgivelse af Irlands traditionelle neutralitetspolitik, var et meget væsentligt element heri. Danske politikere – der ikke tør høre befolkningen om traktaten – er til gengæld nærmest begejstrede ved udsigten til et styrket sikkerhedspolitisk samarbejde i unionen, der skal bevæbnes til tænderne med enhver tænkelig slags masseudryddelsesvåben.

Fra SF til regeringen står man skulder ved skulder for at få afskaffet den danske undtagelse over for det militære samarbejde, ”så vi kan sidde med ved bordet og forme det kommende arbejde”, som Lone Dybkær, medlem af Det Radikale Venstre, formulerede det.

DIIS-rapport og ”aktivistisk forsvar”

Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS) udkom 30. juni med den bestilte rapport om de danske forbehold. Heri slås det fast, at det alene er de danske politikeres ambitioner om at deltage i EU's militære samarbejde, der bliver forhindret af undtagelsen, hvilket jo var hele pointen med den! Rapporten er udarbejdet med vægten lagt på interviews med politikere og embedsmænd, der ikke skjuler deres frustrationer.

Når det fra unionspolitikernes side hævdes, at danske interesser lider skade af forbeholdene, så kan end ikke denne

lange sammenskrivning af politiske synspunkter, som DIIS-rapporten er, gøre rede for hvordan.

Danmarks overgang til ”aktivistisk forsvar” kan ganske vist ikke tilfredsstilles ved deltagelse i EU's nordiske indsatsstyrke, men der kan på den anden side knap findes soldater til NATO-krigen mod Afghanistan.

DIIS-rapporten beskriver, at FN's udlicitering af opgaver til militære alliancer som NATO og EU – en udvikling, som Danmark selv har været med til at støtte – har fået den logiske konsekvens, at det at stille soldater og andet personel til FN-sanktioneret krig kræver medlemskab af en militær alliance.

Ifølge rapporten har den danske regerings ”aktivistiske udenrigspolitik” været svær at forklare i EU og FN, hvilket har skabt usikkerhed omkring Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitiske position.

”Meget tyder på, at Danmark reelt ikke er i stand til konsekvent at føre en sikkerhedspolitik, der svarer til danske målsætninger og prioriteter. Danmark kan i praksis ikke gennemføre samtænkning og kan i praksis ikke opretholde den erklærede støtte til FN, når man ikke kan følge op på aktioner inden for ESFP,” skriver DIIS i konklusionen.

Men denne bekymring for FN-legalitet er pudefuld, når man betænker, at Fogh-regeringen ikke har ladet sig stoppe af småting som folkeret, international lov eller FN-beslutninger, da den helt uden om FN gik i krig mod Irak som USA og Storbritanniens aksepartner.

Usikkerhed i EU om dansk udenrigsaktivisme skyldes snarere Fogh-rege-

ringen selv.

Når Fogh-regeringen så ivrigt arbejder på at fjerne de danske undtagelser, skyldes det ikke mindst, at den ønsker, at EU skal føre ’aktivistisk udenrigspolitik’, hvad der også betyder ulovlige aggressionskrige.

Fogh tilbyder tilmed sig selv som præsident for en krigsførende Union.

Ny ’sikkerhedsstrategi’ for Unionen

I det kommende halve år, under det franske formandskab, vil EU's regeringsledere udarbejde en ny ”europæisk sikkerhedsstrategi”, der skal beskrive, hvilke trusler EU-landene står over for, og hvad der kan opnås enighed om at gøre herved. Arbejdet bygger videre på den sikkerhedsstrategi, der blev vedtaget i 2003 under ledelse af Javier Solana.

Det franske indlæg til diskussionen er blevet udarbejdet i en særlig hvidbog, der også lægger op til et tættere fransk forhold til NATO. Dog stadig med væsentlige forbehold, hvoraf de vigtigste er, at Frankrig ikke vil give afkald på kontrollen med sine atomvåben, og at det ikke vil være bundet af alliansens ”musketered”.

Det franske synspunkt er at forbinde EU's sikkerhedspolitiske samarbejde tættere med NATO, men stadig beholde den selvstændige organisering. Det understreges, at Den Europæiske Union og Den Nordatlantiske Alliance anses som komplementære. Mens NATO kan bruges til store militære operationer, har EU en særlig styrke, fordi der kan spilles på flere strenge – militære,

humanitære, diplomatiske og finansielle – til at tjene den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Frankrig trækker en bue gennem området fra Atlanten gennem Middelhavet og Mellemøsten ud til Det Indiske Ocean, som det anser for at være af afgørende strategisk, geopolitisk betydning. Det er netop den handelsrute, som stormagter har kæmpet om i århundreder. Lande, der ligger på denne linje, skal på den ene eller anden måde hjælpes til at forstå det gavnlige i at samarbejde med Vesten og i særdeleshed Unionen.

Reel fælles hær

Centralt for gennemførelsen af en ny sikkerhedspolitik for EU er opbygningen af en reel fælles hær.

De franske mål for EU's militære kapacitet er inden for den nærmeste fremtid en samlet udrykningsstyrke på 60.000 soldater, der har gennemgået en ensartet træning, og som kan indsættes i et år på en udenlandsk scene, med de nødvendige støtteskibe og fly.

Hensigten er at få skabt en styrke, der kan være engageret i to eller tre samtidige 'fredsbevarende' eller 'fredsskabende' operationer af længere varighed og flere civile operationer af mindre omfang. Dette sker naturligvis med begrundelsen at beskytte de europæiske borgere mod en ikke-defineret fjende – mere konkret: at sikre adgang til energi og andre strategiske resurser.

Ud over hæren skal der satses på det nyligt opstartede agentur for fællesindkøb af militært grej og støtte til industrien. Arbejdet her skal optrappes og medvirke til at omstrukturere forsvarsindustrien fra at være nationalt orienteret til europæisk. Udviklingen af nye våben og overvågningssystemer skal inden for en række konkrete områder støttes af EU i deres konkurrence med de øvrige spillere på det internationale marked.

Dette skal gælde inden for områder som kampfly, droner, krydsermissiler, satellitter, elektroniske komponenter osv.

De mange og meget konkrete planer beskriver et EU, der tror på militarisme som vejen til at opfylde stormagtsambitionerne. Ganske som de europæiske kolonimagter gjorde det i deres storhedsdage.

Din kommune vil skære ned næste år

Økonomiaftalen om kommunalbudgetterne betyder udlicitering og nedskæringer, alt imens det store flertal af danskere kræver serviceforbedringer nu

Med den nye økonomiaftale vil de kommunale budgetter blive endnu smallere, end vi har set det de sidste par år. Kommunernes økonomi tager udgangspunkt i budgettet for 2008, der videreføres i 2009 med et ekstra løft på 350 mio. kr.

Sådanne ekstra nominelle beløb præsenterer regeringen altid som fremgang og øget kvalitet. Men ligesom lave nominelle lønstigninger kan dække over reallønsfald, dækker disse tal over nye nedskæringsbudgetter.

Det vil ikke engang være nok til at følge med de ekstra udgifter, kommunerne får på grund af den demografiske udvikling med flere ældre borgere.

Ifølge en undersøgelse, som Synovate har foretaget for FOA, BUPL og Danmarks Lærerforening, mener 73 procent af befolkningen, at der bør ske forbedringer i serviceniveauet i kommunerne til næste år.

Samme undersøgelse viser, at 61 procent af befolkningen ikke mener, at kommunerne kan effektivisere sig til forbedringer af den offentlige service. Men det er slet ikke forbedringer, den nye aftale imellem kommunerne og regeringen lægger op til.

Markedsgørelse af den offentlige sektor

Ifølge den nye aftale imellem KL og regeringen om kommunernes budgetter for næste år forpligter kommunerne sig til at "effektivisere og afbureaukratisere" for en samlet sum af én milliard kroner. At effektivisering og afbureaukratisering i virkeligheden først og fremmest er et udtryk for besparelser og nedskæringer, kontrol og markedsgørelse, har de ansatte og brugerne af det offentlige system længe følt på deres krop.

For to år siden indeholdt aftalen mellem kommunerne og regeringen målet om, at 25 procent af kommunernes opgaver skulle være udliciteret i 2010. I bedste EU-dagsorden-stil har de nu sat målet i 2010 op til 25,5 procent.

Tidligere snak om kvalitetsreform og trepartsaftale har for længst vist, at det ikke er forbedringer, der tænkes på, men derimod først og fremmest *markedsgørelse* af hele den offentlige sektor af profithensyn.

Det dominerende regeringsparti Venstre lægger da heller ikke skjul på, at det ønsker sat turbo på privatisering og udlicitering.

Få dage før økonomiaftalens indgåelse fremlagde partiet sit erhvervsudspil med budskabet, at *samtlig offentlige opgaver* bør udliciteres.

Privatiseringen i regionerne på hospitalsområdet er allerede i fuld gang via springbrættet kaldet "det frie valg" eller "behandlingsgarantien". Det betyder, at mange læger i det nedskæringsramte hospitalsområde med lange ventelister bliver ekstra højt betalt for dobbeltarbejde i de stadig flere private hospitaler og klinikker.

Regeringen har utvivlsomt også i tankerne, at den fedtede aftale, som betyder uundgælige stramminger af de kommende kommunalbudgetter, der fastlægges efter sommerferien, skal gennemføres hurtigt.

Der er kommunalvalg i oktober 2009. Så det store nedskæringshug skal tages nu, mener regeringen, som vil gemme nogle små sukkerkugler til valget til den tid.

Ungdomshuset Dortheavej åbnet

Det blev til i alt 70 torsdagsdemonstrationer, men den 26. juni sluttede den egentlige protest. Det nye Ungdomshus på Dortheavej fungerer fra 1. juli

Mandag den 30. juni afholdtes det første fællesmøde i det nye Ungdomshus på Dortheavej, hvor de unge er rykket ind i Annekset.

Det ny Ungdomshus i København er en realitet, efter at en stupid koalition af kommunalpolitikere, en religiøs sekt og politiet med støtte fra Fogh-regeringen og flertallet i folketinget kastede sig ud i en krig mod den københavnske ungdom, da det historiske Ungdomshus på Jagtvej 69 blev ryddet og siden jævnet med jorden.

Tusindvis fortrinsvis unge er blevet anholdt og fængslet under kampen om Ungerer, en del af disse har været udsat for grov politivold. Til gengæld har politi og anklagemyndighed måttet opgive en lang række sager, og i visse tilfælde er politiet afsløret som menedere i retten.

Hver eneste torsdag siden rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej har ungdomshusbevægelsen demonstreret med krav om et nyt hus. Demonstrationerne har i tidens løb været afviklet med forskellige temaer og indkaldt af forskellige grupper. Demonstrationen med det symbolske nummer 69 varede f.eks. 24 timer. Den allersidste torsdagsdemo gik bl.a. til 'Ground 69', den nøgne, sekt-ejede tomt efter det nedrevne Ungdomshus.

Den sidste torsdagsdemo (billedet), og det første fællesmøde i det nye Ungdomshus (indsat) har været afholdt

Taleren her understregede, at sammenhold og gensidig accept af alles bidrag har været afgørende for, at ungdomshusbevægelsen igen har taget over hovedet. 'Ungdomshusbevægelsen har altid arbejdet for at vælte regeringen,' lød det på Ground69.

En af deltagerne, Frida, gengiver på Indymedia.dk sin oplevelse af den allersidste torsdagsdemo:

"Det var både med vemod og håb, at jeg tog til den sidste torsdagsdemo ... stedet var det samme som altid (Gammelortvej kl. 17). Vi var vel ca. 500, da vi tog af sted under solen mod Nørreport, over broen til Nørrebro. På vejen blev den nymalede (nu grimme og konservative) mur til Assistenskirkegården pynnet med en del blå klatter ...

Da vi nåede Runddelen, drejede vi ned til Ground 69, hvor der blev holdt en *nice* mindetale til ære for den lange kamp, der har ført os fra ruinerne på Jagtvej 69 til vores nye ungdomshus. Selvom intet vil kunne opveje det tab, vi har lidt, har vi nu bevist, at vi kan, hvad vi vil, så længe vi kæmper!

Nå, men demoen gik videre og endte til sidst på røvhulspladsen ved en 19:30-tiden, hvor der var gedefest ...

I starten var der lidt problemer med panserne, der ikke ville have os stående på trappen med frontbanneret, og et par nævenyttige fotografer. Men det lagde sig efter lidt tid, og folk nød solen og udsigten til nye tider.

Men det er jo slet ikke slut endnu ... egentlig er vi først lige gået i gang.

Kampen fortsætter!"

Anklaget for vold mod Ungdomshusdemonstranter

Efter mere end et års undersøgelser har statsadvokat Lise-Lotte Nilas rejst sigtelse mod tre betjente, som i civil bandede Ungdomshus-demonstranter i forbindelse med protesterne mod rydningen 1. marts 2007.

Sagen kommer for retten i midten af september.

De tre betjente i denne sag er anklaget for to tilfælde af vold om aftenen den 1. marts, dels ved 20-tiden på H.C.

Ørstedesvej, dels et par timer senere i nærheden af Kultortvet.

Den første sag har ikke været beskrevet i medierne, mens sagen fra Kultortvet, hvor den daværende efterskoleelev Henrik Poulsen på sin 17 års fødselsdag blev udsat for barsk politivold og grove trusler af de civilklædte betjente, har været omtalt i både aviser og på tv, hvor en stribe vidner til overgrebet udtalte sig.

Det var DKU's blad Fremad, der

først fortalte Henriks historie allerede den 4. marts 2007. Dengang anonymt, hvor Henrik kaldtes Alex. Henrik var sigtet for hærværk på baggrund af de tre civilklædte betjentes udsagn.

Foruden disse to forventes endnu nogle sager om politivold rejst i forbindelse med rydningen af Ungerer. Overraskende nok er de tre anklagede i denne første sag ikke blevet suspenderet fra tjeneste.

Leg med ilden

Arbejdsgiverne er igen på krigsstien. Der slås på tromme, så det danske erhvervsliv kan konkurrere på international plan – på de ansattes bekostning. Det handler igen om at hæve pensionsalderen, om forøget arbejdstid og yderligere fleksibilitet

De danske virksomheder mangler akut 39.000 medarbejdere, og inden 2015 vil der være op mod 200.000 ubesatte stillinger, vurderer Dansk Arbejdsgiverforening (DA) på baggrund af en rapport fra Arbejdsmarkedsstyrelsen. Rapporten viser, at danske virksomheder fra december 2007 til april 2008 forgæves har søgt efter nye medarbejdere 39.000 gange. Den forholder sig ikke til, om årsagerne skyldes usædvanlige dårlige løn- og arbejdsforhold, men den er yderst anvendelig for arbejdsgiverne i deres forsøg på at forringe forholdene yderligere.

DA kan ikke vente på de næste overenskomstforhandlinger, der på de afgørende områder først finder sted om to år. De kræver umiddelbar politisk handling:

- Det er så store udfordringer, vi står over for, at det ikke bare kan ordnes ved et håndkantslag. Man kan gøre mange ting for at vende udviklingen. Først og fremmest kan man begrænse det antal mennesker, der forlader

arbejdsmarkedet, siger direktør i Dansk Arbejdsgiverforening Henrik Bach Mortensen til Politiken.

Han mener, det er nødvendigt at hæve pensionsalderen og "se på reglerne om efterløn". Endelig skal de syge og unge også have et rap over tuden:

- Man kan blive bedre til at holde på dem, der ellers går på førtidspension. Lavere sygefravær ville også hjælpe. Bedre integration af indvandrere kunne øge arbejdskraften. Og så ville det også hjælpe, hvis unge mennesker kom hurtigere ud på arbejdsmarkedet i stedet for at opholde sig så længe i uddannelses-systemet.

Den reaktionære, men indflydelsesrige tænketank CEPOS kommer ham til

hjælp med endnu et redskab, nemlig de arbejdsløse dagpengemodtagere:

- 39.000 ubesatte stillinger er så højt et tal, at politikerne bør iværksætte reformer, der øger arbejdsudbuddet i Danmark. Man kan reducere dagpengeperioden fra fire til et år, man kan standse tilgangen til efterløn, man kan forhøje pensionsalderen fra 65 til 67 år. Så meget skal vi faktisk dreje på håndtaget for at vende udviklingen, siger Mads Lundby Hansen, der er cheføkonom i CEPOS.

Nyliberalt politisk fremstød

Tankerne, retningen og de konkrete ideer ligger helt inden for regeringens (og EU's) politik i almindelighed og beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen's politik i særdeleshed. Det er da også langtfra første gang, at man hører arbejdsgiverne beklage over mangel på arbejdskraft.

Det sker tilmed i en situation, hvor titusinder af sosu'er gennem år er blevet nægtet fuldtidsarbejde på 37 timer om ugen. Hvor hyklerisk kan det blive? Det sker i en situation, hvor stagnationen betyder fyringer. Det sker i en situation, hvor de ledige i den erhvervsaktive alder stadig opgøres til omkring 800.000 personer.

Grunden til, at antallet af dagpenge-modtagere er faldet, er primært, at de er tvunget over på kontanthjælp. Grunden til, at førtidspensionister fylder så voldsomt i rækkerne, er nedslidning på arbejdsmarkedet.

Nu vil DA og CEPOS have reduceret dagpengeperioden til ét år. Vil det skabe mere arbejdskraft? De vil reducere sygedagene (læs: stramme syge-reglerne). Vil det skabe mere arbejdskraft – eller forøge antallet af førtidspensionister?

De har måske i virkeligheden fået blod på tanden, efter at EU's 27 arbejdsmarkedsministre (herunder Claus Hjort Frederiksen) den 10. juni i larmende tavshed vedtog at ophæve den hidtidige øvre ugentlige arbejdstid på 48 timer og erstatte den med en fremtidig sådan på 60 timer!

Den netop indgåede overenskomst-

Efterløn stadig populær

To ud af tre kvinder benytter sig af efterlønnen og forlader arbejdsmarkedet før tid, mens det gælder for halvdelen af mændene. Det viser tal fra Danmarks Statistik. Ordningen er så populær som nogensinde, viser tal fra Danmarks Statistik.

Det er naturligt nok dem med de hårdeste jobs på arbejdsmarkedet, som slides mest ned og som hyppigere benytter sig af efterlønsmuligheden

end akademikere og chefer. Og det ikke mindst kvinderne. Tre fjerdedele af kvinderne med grundskolen som højeste uddannelse forlader arbejdsmarkedet, før de er 65.

Trods de hidsige kampagner mod efterlønnen fra politisk hold er antallet af fuldtidsmodtagere af efterløn på omkring 142,500, det samme som i begyndelsen af 2007.

aftale på Sundhedskartellets område giver på linje med andre områder arbejdsgiveren mulighed for at opskrive den ugentlige arbejdstid til fem timer yderligere. Denne fleksibilitet kaldes *plustid!* Det er ren glasur.

Plustid?

En række faggrupper som f.eks. finansansatte, sygeplejersker på sygehusene, beredskabspersonale, socialrådgivere, havnefogeder og visse grupper af kontorpersonale kan nu skruer deres faste ugentlige arbejdstid op til 42 timer om ugen mod at få en højere løn. Hvor meget har de faglige ledere gjort ud af at informere om denne konsekvens? Hvor mange af deres medlemmer har fanget, at deres JA-kryds betyder en forøget nedslidning i en i forvejen alt for stresset og trængt arbejdssituation – til fordel for en ”sprængt” ramme?

Der er sandsynligvis mange, der vil føle sig ”snøret”, når virkelighedens verden trænger sig ind på deres arbejdsforhold.

Niels Westergaard-Nielsen, professor ved Handelshøjskolen Århus Universitet, ser derimod plustid som et tegn på, at det danske arbejdsmarked udvikler sig i en positiv retning:

- Plustid er i virkeligheden et udtryk for modenhed. Fagforeningerne bevæger sig mere og mere væk fra den arbejdsgiverfjendtlige holdning ud fra indstillingen: Vi skal jo begge være her, og hvis arbejdsgiverne har det godt, har vi det også godt. Det er faktisk hovedforklaringen på, at det er gået så godt på det danske arbejdsmarked de sidste 15 år, at man kan tale sig til rette om tingene.

Meget kan man sige om disse professorer, men når det kommer til mange fagforeningers revurderinger af arbejdsgiverne som værende modpart, så har han langt hen ad vejen ret.

Professorer, politikere og arbejdsgiverne gør blot klogt i at fatte én ting:

Den netop overståede overenskomstkonflikt knækkede ikke de ansatte. Den styrkede sammenholdet og kamperfaringerne. Magthaverne leger med ilden, når de fortsat antaster arbejds- og leveforhold.

FJ

Kvælerslangen

Slange er ikke kun en benævnelse for en speciel dyreart. Krybdyret har givet anledning til adskillige varianter, vi kender til i vores hverdag: haveslange, valutaslange, eller man ”slanger” sig. Den fantasifulde læser kan selv supplere listen, men lad os nu eksempelvis tage benzinslangen, der har udviklet sig fra en – med dets forurenende konsekvenser – giftslange til også at være en kvælerslange.

Mangelen på planetens fossile brændstoffer har sammen med en stor portion spekulation fået prisen på olie og benzin til at stige skyhøjt inden for det seneste år. Hvor meget prisernes himmelflugt skyldes mangel henholdsvis spekulation, kan diskuteres, men begge dele spiller ind, og mangelen benyttes til at forøge spekulationen.

Politikken i samtlige industrielle lande verden over er lagt til rette af hensyn til den del af produktionen, som baserer sig på olie og benzin. Patenter på transportmidler uden brug af fossile brændstoffer er blevet og bliver opkøbt af benzinindustrien. Transportpolitikken favoriserer privatbilisme. Med dyre og stadig dårligere kollektive transportmidler tvinges folk over i privatbil, som også straffes økonomisk. Flere hundrede tusinde lønmodtagere pendler i dag adskillige kilometer i deres personbil. Alene 92.280 ufaglærte medlemmer af 3F pendler mere end 24 kilometer frem og tilbage til deres arbejde, hvilket udløser et kørselsfradrag, der også er et tilskud til olieindustriens profitter. Det formodes, at mere end halvdelen ikke betragter kollektive transportmidler som en alternativ mulighed.

Mange familier oplever benzinslangen som en ren pyton, der kvæler deres økonomi. Hertil skal man jo ret beset lægge 90 pct. af Danmarks familier, som via varmeregningen også får lov at betale til kvælerslangen.

I kølvandet på prisstigningerne har den kriminelle sektor omstruktureret sig. Parallelt med at banksektoren har sikret sig mod kontanttrøvier fra deres afdelinger, har tyvene nu lagt fokus på

det sorte guld. Mens mange private forsøger at stikke af fra regningen, ofte med en dyrere regning som konsekvens, så er den organiserede kriminalitet klogere. De skaffer sig såmænd en nøgle til standen, hvorefter de tanker gratis – uden registrering.

Efterspørgslen på billigere brændstof er blevet så stor i hælerbranchen, at landmænd, selvstændigt erhvervsdrivende, spejderhytter og kirker rippes for brændstof. Det kræver blot en effektiv elektronisk pumpe og lidt behændighed. - *Det er et omsætteligt produkt, og en kraftig pumpe kan tømme en tank på ingen tid*, siger Sindals landbetjent, Peer Jensen. Antallet af anmeldte tyverier i 2008 er steget med 33 pct. Der tømmes en tank en gang om dagen i gennemsnit.

Nu er brændstoffer jo ikke den eneste mangelvare, der giver sig udslag i vilde prisstigninger. Mad og vand står også på podiet, men de er vel knap så holdbare eller let afsættelige, siden det endnu ikke er blevet en så tyngende vægt på de småkriminelles varelagre. Alligevel er netop madpriserne blevet en kæmpe trussel mod familieøkonomien i det danske folkekøkken. A.P. Møllers Netto har med andre discountkæder oplevet et boom. De dyre og såkaldte økologiske produkter har fået en nedtur. Der er simpelthen ikke råd til at leve mindre usundt.

Alligevel er det småting. I tredje verdenslandene har man simpelthen ikke adgang til hverken mad og vand til at overleve.

I mens er G8-lederne ”bekymrede over demokratiet” i Venezuela, Nordkorea, Iran, Irak og Afghanistan. Disse ledere forårsager vand, mad og brændstofmangel. Disse ledere profiterer af, at de tilknyttede industrier scorer maksimale profitter, og alligevel sætter de sig ikke ud over lovens bogstav. De laver den jo selv.

En benzinslange er og forbliver dog kun en ting. Kvælerslangerne er levende og antager menneskeskikkelser. Lad bæsterne blive hensat til deres terrarier.

Reno

Breve til kammeraterne

Gode kammerat

Så er "det sidste skud" vist lagt i bøssen fra lægelig side! Jeg er startet med Nexavar-behandling, som har til formål at hæmme svulstens hurtige vækst og spredning. Erfaringen viser, at den forlænger den sidste tid med et par måneder ...

Det positive ved behandlingen er, at den er i tabletform, og jeg kun skal til kontrol (scanning, blodprøver) en gang om måneden på afdeling D, og en gang om ugen de første seks uger hos min egen læge for bivirkningerne.

Da jeg var til lægesamtale tirsdag den 17. juni, snakkede vi om "den sidste tid", hvor tilbuddet er, at jeg bliver indlagt på afdeling V, hvor der er specialuddannet personale, et tilbud, der desværre ikke kan tilbydes her i Randers, MEN lad "os" nu se!

Det kan lyde, som om jeg har opgivet. DET HAR JEG IKKE! Jeg nærer en længsel, har håb og drømme til livet. Det har før set sort ud med helbredet, og med hensyn til hjertet, og alt, hvad der statistisk kunne gå galt, gik galt, så har jeg trods alt "tiltuset mig" syv-otte ret så gode år ... Jeg har bare accepteret, at det er betingelserne!

Kammeratlig hilsen

B.C.

Fredag 20. juni

Gode kammerat

Hjertet sprang næsten et slag over. Til aften i Tv-avisen kom det kort frem, bare lige nævnt, at de tre fascistiske voldsmænd, der agerede "sydamerikansk dødspatrolje", kommer for retten i september.

Nødtvunget, på grund af de alt for mange troværdige vidner, ikke mindst Politikens artikler, og et stort pres, sidst, men ikke mindst vedholdenhed og mod fra Henrik og hans families

side, har Systemet måttet ofre tre af sine "Bukse-Marius'er" og stille dem for retten. Men dertil, og så til at få disse håndlangere dømt, er der et stykke. Det er en borgerlig klassesdomstol, der skal dømme en nok så lille ubetydelig del af det borgerlige voldsapparat. Jeg har mine tvivl, MEN det er godt, sagen bliver rejst, hvis den samtidig bliver fulgt til dørs, så flere kan se en flig af, hvad der er under den kapitalistiske statsmagts demokratiske maske, se, hvor hul og falsk den såkaldte retssikkerhed er!

Mere end 2.000 er blevet anholdt og fængslet siden borgerskabets attentat og mord på Jagtvej 69. Den kapitalistiske statsmagt har fået afprøvet SIN terrorlov, udvidelsen af beføjelserne til "Knippelsuppe-drengene" i SIN angrebskrig mod den københavnske ungdom, mod "utilpassede" i det hele taget, som ikke passer ind i DE nålestribedes koncept. Fascisme behøver ikke være iklædt skrårem og stålhjelm, MEN kan tone frem "pæn" mellem aftenkaffen, sofa-hyggen og Napoleonskagen.

Den uhyggelige gennembankning, Henrik fik på sin syttenårs fødselsdag, og den efterfølgende "køretur i skoven" under fortsatte trusler og tæsk i bedste dødspatroljestil, er et af de symptomer, der i ny og næ dukker frem og afslører, hvad der skjuler sig under den tynde fernis af pluralisme og borgerligt demokrati.

Det burde ikke kun være de tre håndlangere, der sidder i retten på anklagebækken til september. De er kun redskaber, de har mere eller mindre pareret ordre fra Systemet. Det burde være DET, der blev sigtet, anklaget og dømt,

ikke af en borgerlig retsinstant, MEN af en revolutionær folkedomstol!

Kammeratlig hilsen

B.C.

Natten til 24. juni

Kære Kammerat F.

Det glæder mig, du kan fortabe dig i lidt "smugkiggeri". Bøger, verdenslitteratur ... ja, kunst i det hele taget, hvad var vi som mennesker uden ...!

Som man fordyber sig, blir ens smagsløg skærpet. Og så har de et udviklende og uddannende aspekt og er med til at gøre os til bedre mennesker. MEN på den anden side kan de også have den modsatte effekt, og som Scherfig så rigtigt skriver et sted i en af de ti bøger med nogle af hans kommentarer i Land & Folk gennem halvfjerdsenerne, man kan godt læse og samtidig være analfabet!

Skønlitteratur, litteratur i det hele taget, er på samme måde som ytringsfriheden og pressen knyttet og forbundet til ejendoms- magtforholdene i et samfund, til den herskende klasse!

Her i denne, der blir min sidste sommer, reflekterer jeg en del over, hvad

Krigsherren Anders Fogh optræder som Scavenius II

Signaturen Argus gemmer en veteran fra den danske modstandskamp

Statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) har verbalt overfaldet Margrethe Vestager (R), fordi hun efter attentatet imod den danske ambassade i Pakistan har slået til lyd for en debat om Danmarks aktivistiske udenrigspolitik. Venstrehøvdingen og juniorkrigsherren forsøgte at klistre den radikale partileder til den politik, der under Anden Verdenskrig blev ført af den daværende udenrigs- og statsminister Erik Scavenius (R), og fordømte den førte tilpasningspolitik over for Nazityskland og Den Øverste Krigsherre, Adolf Hitler.

Scavenius I og Scavenius II

Det var ikke klogt gjort af statsministeren af den simple grund, at sammenligningen halter og historisk set er helt ude i skoven. Det må bero på manglende historisk viden eller manglende rådgivning, at Anders Fogh Rasmussen trak Scavenius ud af glemslens barmhjertige slør. Den danske juniorkrigsherre overgår faktisk Scavenius i den grad, at han med al ret kan kalde sig Scavenius II. De har i hvert fald det tilfælles, at de begge som juniorpartner opgav enhver selvstændig handling og underlagde sig en krigsførende stormagt. Der kunne let opstå den mistanke, at den nulevende statsleder er en kloning af den afdøde.

Mens Scavenius var en ulykke for den danske befolkning, så er Anders Fogh Rasmussen en uoprettelig, national katastrofe. Scavenius kunne bruge den undskyldning, at der var krig, og at han følte sig tvunget til at handle, som han gjorde. Som præsident Bush's artige dreng og juniorpartner kastede Anders Fogh Rasmussen Danmark ud i krigen med bind for øjnene og har ingen undskyldninger.

Hans skingre retorik over for Margrethe Vestager blev efterfulgt af kravet om kæft, trit og retning som under den tyske besættelse, og er en uundgåelig følge af den øgede militarisering.

Scavenius I var ikke krigsmager

Erik Scavenius fandt ingen grænser for sin underdanighed over for Den Øverste Krigsherre Adolf Hitler, men når vi ser bort fra Frikorps Danmark, hvor regeringen til en vis grad formelt kunne vaske hænder, trak han trods alt ikke Danmark ud i en illegitim krig og tab af menneskeliv.

Det gjorde derimod hans nutidige efterfølger Anders Fogh Rasmussen, der uden forhandlinger og debat og i strid med FN og folkeretten brød med den hidtidige udenrigspolitik og kastede Danmark ud i en spektakulær krig mod Irak, der aldrig har truet

eller angrebet Danmark.

Selv om det skete fuldstændig blindt uden noget som helst kendskab til USA's krigsplanner, må det interessante og hemmeligholdte forløb ikke undersøges. Dansk Folkeparti har endda foreslået nyordning af ambassadørsystemet, fordi nogle tidligere ambassadører ligesom Margrethe Vestager har udtrykt forsigtig kritik af udenrigspolitikken. Ambassadører skal ifølge DF udpeges politisk ligesom i USA, således at de kan holdes i snor og være pålagt kæft, trit og retning.

Tilsvarende imperialistiske aggressioner blev dømt og fordømt ved den skelsættende domstol i Nürnberg efter Anden Verdenskrig, hvor ledende tyske krigsforbrydere blev straffet med 'den højeste straf'.

Både Den Øverste Krigsherre George W. Bush og hans Juniorkrigsherre Anders Fogh Rasmussen må se i øjnene, at hvis og når retfærdigheden vinder tilstrækkeligt rod fæste, må de på et eller andet tidspunkt finde sig placeret på anklagebænken som krigsforbrydere.

Venstre støttede Scavenius I

Allerede den 8. juli 1940, da Erik Scavenius blev halet ud af kulisserne og gjort til udenrigsminister, var Venstre hoppet på kollaborationsvognen, og den kurs blev ikke fraveget, men forstærket.

I en berygtet regeringserklæring, der havde karakter af en slavebindende håndfæstning, hedder det med Venstres uforbeholdne tilslutning:

- Ved de store tyske sejre,

Bush og Fogh-familien ved ankomsten til Bush's jagtslot, Crawford, Texas, 2008

som har slået verden med forbavselse og beundring, er en ny tid oprundet for Europa, der vil medføre en ny orden i politisk-økonomisk henseende under Tysklands førerskab. Det vil være Danmarks opgave herunder at finde sin plads i et nødvendigt og gensidigt, aktivt samarbejde med Stortyskland.

Venstre fandt sin plads og blev der. Partiet skærpede sit iboende klassehad og udnyttede situationen til i ly af tyske bajonetter at gennemføre et felttog med store forringelser af sociallovgivningen og vældige prisstigninger

på landbrugsvarer, således at venstrebønderne berigede sig og bidrog til uddybelse af den økonomiske ulighed.

Misbrugte frihedskampen

Den danske statsminister – verdensmester i demokrati og menneskerettigheder – har knyttet an til befolkningens frihedskamp under besættelsen, har vendt den på hovedet og udnyttet den

som påskud til forøget dansk krigsindsats.

Han sagde da også nogle pæne ord om modstandsfolkene, men den hyldest stak ikke særlig dybt. Trods opfordring og dokumentation fra Aktive Modstandsfolk nægtede han at erkende og tage afstand fra den daværende danske regerings udlevering af ca. 500 danskere til det tyske Gestapo, til tortur, fængsel, koncentrationslejr og for en dels vedkommende død.

I 2008 'glemte' Anders Fogh Rasmussen, at Danmarks Liberale Parti Venstre på enhver måde støttede samarbejdsrege-

ringen og var ledende blandt de kræfter, der søgte at gætte besættelsesmagtens ønsker og krav – for derefter som villige håndlangere at komme den i forkøbet og skyndsomt gennemføre de formodede krav.

Det er bl.a. kendt, at da regeringen under modstandsbevægelsens tryk blev tvunget til formelt at træde tilbage den 29. august 1943, søgte den til det sidste at redde taburetterne. Da var formanden for Venstres folketingsgruppe, redaktør E. Elgaard, villig til at gå helt ud til afgrunden og var endog rede til at indføre dødsstraf for sabotage for at takkes Den Øverste Krigsherre, diktatoren Adolf Hitler.

Krigsmager i blinde

Udløsningen af krig skaber altid myter og spekulationer om den egentlige baggrund, der indhylles i mystikkens røgslør. Således også med USA's uprovokerede krig imod Irak, der blev igangsat ved krænkelse af FN's bestemmelser for løsning af internationale konflikter og under tavs misbilligelse og manglende opslutning fra bl.a. en række store lande sin Frankrig, Tyskland og Italien. Den Øverste Krigsherre Bush gik enegang, og Anders Fogh Rasmussen fulgte ham bøjelig og føjelig. Og han kunne ikke som Scavenius undskylde sig med, at der var krig, og at han følte sig presset af Den Øverste Krigsherre.

Ifølge oplysninger, der er sivet ud fra det danske udenrigsministerium (Politiken, 29. juni 2008) handlede den danske statsminister i blinde, da han sagde ja til George W. Bush om at lade Danmark deltage i Den Øverste Krigsherres invasion af Irak.

Juniorkrigsherrens ja blev givet under en telefonsamtale med Den Øverste uden at juniorpartneren fik nærmere besked om planerne, og uden at han spurgte. Det er vel kendt, at krigsherrene heller ikke havde planer for deres ageren efter invasionen.

Den kære familie

Anders Foghs makkerskab med Den Øverste Krigsherre er blevet så intimt, at de næsten er i familie med hinanden. Fogh blev inviteret på morgenmad og inviteret på privat besøg hos Den Øverste på hans private herresæde. Da de to krigsherrer og deres medbragte hustruer tæt sammenslyngede stillede op for at blive fotograferet til familiealbummet, havde herrerne iklædt sig mandige cowboybukser med bred læderrem.

Da Scavenius i sin tid blev modtaget af Den Øverste Krigsherre i Berlin, sad han lidt blegnæbbet og forlegen i sofaen med behørig afstand til Hitler.

Så også rent selskabeligt var Scavenius I en ren sinke i forhold til Scavenius II.

Erik Scavenius i audiens hos Hitler 1941

Hasteappel fra Stop War on Iran!

Initiativet Stop War on Iran har udsendt denne internationale appel om at mobilisere mod et stadig mere sandsynligt angreb mod Iran. Det arbejder for en stordemonstration i New York den 2. august og for andre demoer over hele USA i denne weekend – og for at gøre 2. august til en international aktionsdag mod en Iran-krig

stoppes med 'alle tænkelige midler' (3. juni 2008, KP). Demokrater og republikanere optrådte i forening, da de stillede sig i kø for at udtrykke utvetydig støtte til denne holdning og fremstillede Irans fuldstændig legale udvikling af atomenergi som en alvorlig trussel mod 'verdensfreden'.

Vi skriver til jer på grund af en ny og umiddelbar fare for et amerikansk angreb på Iran, enten direkte fra Pentagon eller via Israel.

I de næste uger og måneder har vi brug for jeres hjælp til at organisere og mobilisere en græsrodsbevægelse i opposition til en ny illegal amerikansk krig proklameret med løgne om 'masseødelæggelsesvåben'.

Den overhængende fare for et sådant angreb blev klar i sidste uge, da den israelske premierminister Ehud Olmert ved en konference i American Israel Public Affairs Committee (AIPAC, den zionistiske lobby, KP) i Washington DC erklærede, at Irans atomprogram skal

Denne velkoordinerede trussel eskalerede, da Olmert vendte tilbage til Israel fra sine møder i USA. Få timer efter hans hjemkomst kaldte vicepremierminister Shaul Mofaz krig mod Iran for 'uundgåelig'. Premierminister Olmert pustede til ilden, da han som et ekko af præsident Bush, sagde: 'Alle muligheder, indbefattet den militære, må forblive i spil' Bushs sviptur til europæiske hovedstæder medbragte det samme trusselsbudskab mod Iran.

Asia Times On-Line fra 28. maj 2008 rapporterer, at Bush-administrationen

planlægger at gennemføre et luftangreb mod Iran inden for de kommende to måneder. (...)

Også den tidligere tyske udenrigsminister Joschka Fischer advarede i det israelske dagblad Haaretz 1. juni om, at Bush og Olmert synes at planlægge at stoppe det iranske atomprogram 'med militære snarere end diplomatiske midler'.

Den eneste virkelige opposition mod den voksende fare for en ny krig vil komme fra græsrodderne, ikke fra politikerne. Det er bydende nødvendigt, at vi tager denne trussel alvorligt og begynder at mobilisere nu.

Stop War on Iran var den første internationale græsrodskampagne, der er etableret for at imødegå Bush-administrationens drift mod krig. Siden vores start i 2005 har vi stået for mere end en halv million opfordringer mod krig, som er sendt til valgte politikere og medier. Vi har holdt møder over hele USA og har medbragt Stop War on Iran-plakater, materiale og mærkater til snesevis af lokale og landsdækkende antikrigsmanifestationer.

Men det er klart, at vi må gøre mere. Der er kommet et tidspunkt, hvor græsrodsbevægelsen ikke kan være tavs. I de næste uger og måneder må vi gøre alt, hvad vi kan, for at mobilisere imod en ny forbryderisk oliekrig. Vi har brug for jeres hjælp!

Et angreb kan være nært forestående! Vi har ikke råd til at vente! Gå på gaderne denne sommer! Invester i omsorg, ikke i krig!

stopwaroniran.org

Den oprindelige erklæring fra dette initiativ – 'Stop krigen mod Iran, før den begynder!' – blev blandt andre underskrevet af Howard Zinn, Harold Pinter, George Galloway, Ramsey Clark, Tony Benn og Anisette og Thomas Koppel. Den har været trykt i Kommunistisk Politik og kan ses på www.stopterrorkrigen.dk.

Der samles stadig underskrifter på erklæringen.

Japan: Aktivister varmer op til G8-topmøde 7. juli

(AIF) Søndag den 29. juni 2008 indledte flere tusinde demonstranter fra forskellige lande protesterne mod det kommende G8-topmøde, der starter den 7. juli 2008 i Toyako på den japanske ø Hokkaido. To forskellige demonstrationer gik gennem hhv. Tokyos centrum og Shinjuku-kvarteret med slogans som: „Stop G8-topmødet!“ og „G8 – de skaber udelukkende fattigdom“. To demonstranter blev anholdt.

Zimbabwe: Skærpet klassekamp

Der er dømt revanche til den fhv. kolonimagt UK og Vesten i Zimbabwe. Alle 'demokratiske' kræfter med Bush i spidsen fordømmer valget og beskylder Mugabe for svindel ved præsidentvalget. Oppositionslederen Morgan Tsvangirai trak sig før valget med henblik på at skærpe den politiske krise i landet, der søger at udnytte den økonomiske krise, i høj grad påført af imperialistmagternes politik, til at udskifte Mugabe og hans parti, som blev bragt til magten af frihedskampen i apartheidkolonien Rhodesia. FN er på vej indover med fordømmelser af Mugabe, mens Tsvangirai og hans bagmænd plæderer for militær intervention.

USA og Israel forbereder angreb på Iran

I gennem de sidste mange uger har der været omfattende indicer på, at USA og Israel overvejer og forbereder et større militært angreb på Irans forsvar og dets legale atomanlæg

I USA har den anerkendte journalist Seymour Hersh advaret om, at USA er i gang med at "forberede kamppladsen" mod Irans atomanlæg og har intensiveret en lang række dækoperationer i selve Iran, som har til formål at destabilisere det iranske styre i forbindelse med angreb på dets godt beskyttede atomanlæg.

Gentagelse af starten på Irak-krig

Den 4. juni mødtes George Bush med den israelske regeringschef Olmert og kaldte Iran for en "trussel mod freden". Verdenspressen gætter på, at et angreb blev aftalt der.

To dage tidligere havde Israel anvendt avancerede amerikanske jagerfly til gennemførelse af en storstilet luftmanøvre, som medierne lancerede som øvelse i angreb på Irans atomanlæg. Under pres fra USA er EU gået med til nye sanktioner imod Iran, og den amerikanske kongres har vedtaget yderligere sanktioner mod Iran – og givet Bush en blankocheck til at gennemføre et angreb.

Hele denne optræning under påskud af, at Iran udgør den akutte fare for Mellemøsten, er intet andet end en gentagelse af scenariet forud for angrebet på Irak, hvor det også forlød, at angrebet var nødvendigt på grund af "Iraks masseødelæggelsesvåben", som ikke eksisterede. Det gør de heller ikke i Iran. Israel ikke vil acceptere Irans fortsatte opbygning af dets atomanlæg, ellers vil et angreb være uundgåeligt, lyder det truende fra Tel Aviv, som bliver ekkoet af Washington.

Hvor akut faren for en ny krig er, fremgår af, at lederen af FN's internationale atomagentur (IAEA), Mohamed

Israels Olmert og USAs Bush

El Baradei, offentligt har erklæret, at han forlader sin post med øjeblikkelig virkning, hvis USA og dets allierede angriber Iran.

- En militær invasion af Iran vil udgøre en stor fare for Mellemøsten og verden, siger han og tilføjer, at Mellemøsten i så fald bliver forvandlet til en ildkugle.

El Baradei og IAEA har fastslået, at Iran ikke er i gang med at producere atomvåben.

Israel: 'Våbenhvile' og Gaza

At noget er i gære, kan man også se af, at det zionistiske Israel lige nu fører en hyperaktiv politik med såkaldte "forhandlinger" og "aftaler" med de palæstinensiske myndigheder. Dette skal få Israel til at se en anelse 'fredelig' ud, samtidig med at befolkningerne i Israel, USA og i hele verden bliver vænnet til tanken om et muligt angreb på Iran. Der er pludselig fangeudveksling med Hizbollah, og der påstås at være forhandlinger med Syrien. Ikke mindst har Israel gjort, hvad det har forsværet nogensinde at ville gøre: indgået en "våbenhvile" med det Hamas, som Israel og USA hidtil har kaldt for ærketerorrist.

Forud for denne våbenhvile var der stærke forlydender om, at Israel overvejede et altomfattende angreb imod Gaza, som trods den brutale blokade fortsætter med at modstå Israels og USA's kapitulationsbetingelser, og som ikke vil underkaste USA's og Israels diktater om opgivelse af palæstinensi-

ske nationale rettigheder.

Den ufatteligt brutale terrorudsultning fra Israels side, som de amerikansk-kontrollerede medier og internationale institutioner stiltiende har accepteret og dækket over, har stik mod sin hensigt styrket opslutningen om Hamas og udstillet kredsen omkring den amerikansk og israelsk-støttede Mahmoud Abbas som folk, der har givet op og underlagt sig amerikanske og israelske interesser.

Når Israel nu indgår et halvt års våbenhvile, er det ikke udtryk for, at Israel er blevet mindre aggressivt over for palæstinenserne eller har lagt sine ekspansive planer på hylden. De illegale bosættelser udbygges fortsat i eksprestempo. Men Israel har sandsynligvis lagt et altomfattende angreb på Gaza på hylden for en tid, fordi en sådan skrøbelig og for dem midlertidig våbenhvile kan tjene til at dæmpe den palæstinensiske og arabiske modstand og den internationale fordømmelse, der også eksisterer, alt imens større krigsplaner mod Iran forberedes og måske sættes i værk.

For det udsultede folk i Gaza kan et halvt års våbenhvile give en anelse luft og madforsyninger, men også kun afbøde den værste udvikling af forringelser. Gaza vil fortsat være et uudholdeligt fængsel for palæstinenserne.

Folkelig mobilisering nødvendig

Det er med god grund, folkene i verden opfatter USA og Israel som de største trusler for verdensfreden. Begge lande er topoprustedede atomvåbenmagter, og Israels hemmelige atomarsenal med en sprængkraft nok til at udslutte hele lande udgør den virkelige trussel mod landene i Mellemøsten.

Endnu engang gennemfører USA og Israel en propagandakampagne uden sidestykke, hvis egentlige formål er på imperialistisk at kontrollere Iraks, Irans og de andre Mellemøstlandes olie-resurser og strategiske beliggenhed.

Der er god grund til at iværksætte en folkelig mobilisering imod endnu en amerikansk og/eller israelsk krig i Mellemøsten.

Tre fundamentale livsnødvendigheder står på spil (2)

Verdenskrisen: Fødevarer, vand og brændstof

Af Michel Chossudovsky

Garanti for mad, vand og brændstoffer er en forudsætning for det civiliserede samfund; det er nødvendige faktorer for menneskeartens overlevelse. Anden del af den canadiske økonomiprofessors artikel om den nuværende verdenskrise

Fødevareprisernes opadgående spiral

Den globale fødevarekrise, der er karakteriseret ved enorme prishop på basisfødevarer, har på kort tid kastet millioner af mennesker verden over ud i sult og kroniske afsavn.

Ifølge FAO er prisen på vigtige frøkrorn steget med 88 % siden marts 2007. Prisen på hvede er steget med 181 % over en treårig periode. Prisen på ris er de sidste tre måneder steget med 50 %. Prisen på ris er tredoblet over en femårig periode fra cirka 600 dollars pr. ton i 2003 til mere end 1800 dollar pr. ton maj 2008 (se kurven nedenunder).

”Den mest populære sort Thailand-ris blev solgt for 198 dollars pr. ton for fem år siden og for 323 dollars pr. ton for et år siden. I april 2008 nåede prisen 1000 dollar. Stigningerne er endog større på de lokale markeder – i Haiti blev markedsprisen på en 50 kg sæk ris fordoblet på en uge i slutningen af marts 2008. Disse stigninger er katastrofale for de 2,6 milliarder mennesker rundt om i verden, der lever for mindre end to amerikanske dollars om dagen og bruger mellem 60 og 80 % af deres indkomst på mad. Hundreder af millioner har ikke råd til at spise.” (Ibid.)

Hovedaktørerne på kornmarkedet er Cargill og Archer Daniels Midland (ADM). Disse to gigantselskaber kontrollerer en stor andel af det globale kornmarked. De er også involveret i spekulative transaktioner med *futures* og forkøbsret på børserne NYMEX og Chicago Board of Trade (CBOT). I USA ”kontrollerer verdens største opdyrkere af gmo (genetisk manipulerede) afgrøder, Cargill, ADM og konkurrenten Zen Noh, tilsammen 81 % af al majs eksport og 65 % af al eksport af sojabønner.”

(Greg Muttitt: *Control Freaks, Cargill and ADM*, The Ecologist, marts 2001)

Baggrund for Landbrugsreform

Siden de tidlige 80'ere, og sammenfaldende med at den tredje verdens gældskrise slog igennem, har en bred skala af neoliberale makroøkonomiske reformer i stort omfang bidraget til undermineringen af lokalt landbrug. I løbet af de sidste 25 år er produktionen af fødevarer i udviklingslandene blevet destabiliseret og ødelagt, når Den Internationale Valutafonds/Verdensbankens reformer er blevet påtvunget.

Overskudslagrene af korn i USA, Canada og EU er blevet dumpet i disse lande og har ført til, at selvforsyning med fødevarer er en saga blot, og til smadringen af den lokale bondeøkonomi. Omvendt har processen resulteret i pro-

fitter i multimilliardmålestok for de vestlige landbrugsmastodonter, der stammer fra importkontrakter med udviklingslande, som ikke længere er i stand til producere deres egen mad.

Disse i forvejen eksisterende historiske betingelser for massefattigdom er blevet forværret og skærpet med den nuværende bølge af prisstigninger på korn, der i visse tilfælde har ført til en fordobling af detail-salgspriserne på basisfødevarer.

Prishoppene er også blevet forværret af brugen af majs til at producere ethanol. I 2007 var den globale produktion af majs i omegnen af 12,32 milliarder tønder, hvoraf 3,2 milliarder blev brugt til ethanolproduktion. Næsten 40 % af majsproduktionen i USA vil blive kanaliseret i retning af ethanol.

Genetisk manipuleret såsæd

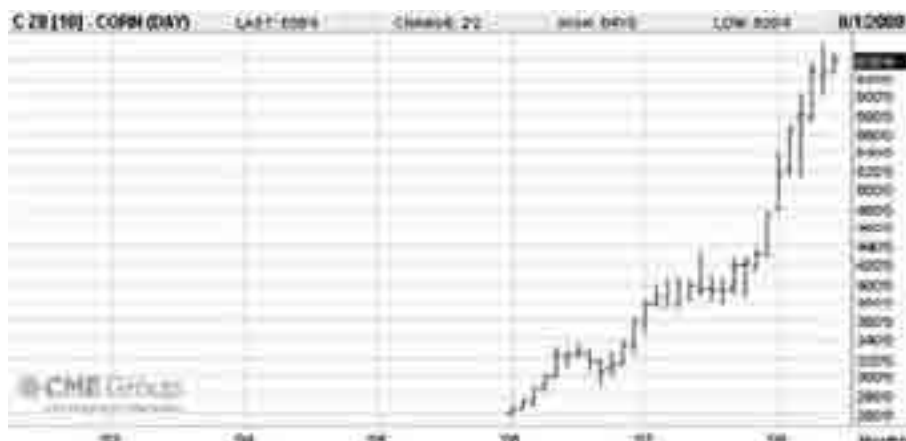
Sammenfaldende med etableringen af Verdenshandelsorganisationen WTO (World Trade Organization) i 1995 er der sket et andet vigtigt historisk skift i det globale landbrugs struktur.

Ifølge paragrafferne i traktaten for WTO har fødevaregiganterne fået ubegrænset frihed til at gå ind på markederne for såsæd i de underudviklede lande.

De internationale landbrugsindustrielle interesser har erhvervet en eksklusiv ’intellektuel ejendomsret’ til plantevariationer, og dette begunstiger også ødelæggelsen af den biologiske mangfoldighed.

Genmanipuleret såsæd er blevet påtvunget landmænd på vegne af en håndfuld bioteknologiske selskaber, ofte under påskud af ”fødevarehjælpeprogrammer”. I Etiopien f.eks. blev sække med genmanipuleret såsæd uddelt til fattige landmænd med et løfte om at gendanne landbrugsproduktionen i kølvandet på

TEMA: Verdenskrise

Prisudviklingen for majs, ris og hvede

Kilde: Chicago Board of Trade

ret såsæd. Den cykliske opdyrkning, som gør landmændene i stand til at oplagre deres økologiske såsæd og genplante den for at få næste høst i hus, er blevet brudt.

Dette destruktive mønster – der uvægerligt resulterer i hungersnød – er blevet gentaget i land efter land og fører bondeøkonomiens død på globalt plan med sig.

Konsensus mellem FAO og Verdensbanken

På FAO-topmødet om fødevarekrisen i Rom i juni 2008 omfavnede både politikere og økonomiske analytikere samstemmende det fri marked. Hungersnødens udbrud blev fremstillet som resultatet af den sædvanlige forsyningssituation, af efterspørgslen og af klimatiske forhold, der ligger uden for beslutningstageres kontrol.

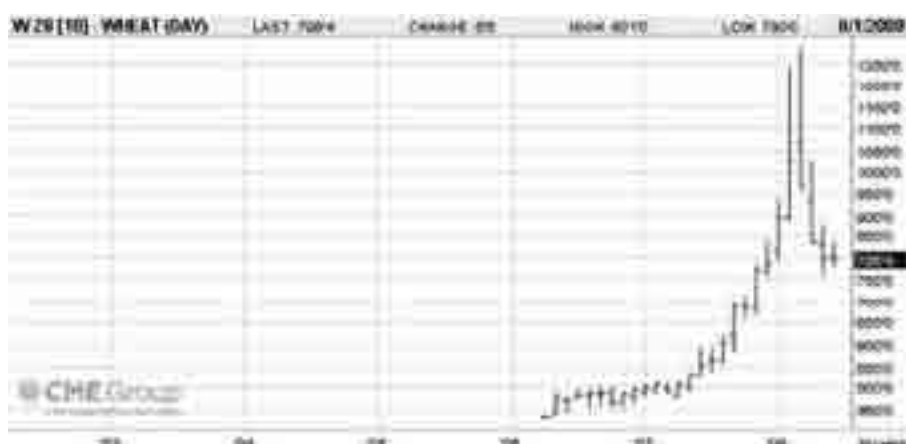
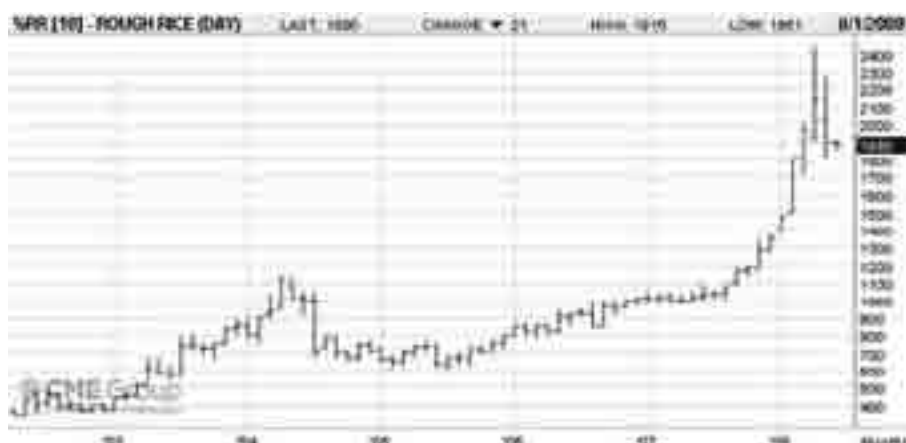
”Løsningen”: at kanalisere nødhjælp til de ramte områder under Verdensfødevareprogrammets (WFP’s) vinger. Grib ikke ind i markeds kræfternes frie spil.

Ironisk nok modbevises disse ”ekspertmeninger” af den globale kornproduktions faktiske data: FAO’s beregninger af verdens kornproduktion peger mod et rekordudbytte i 2008.

I modsætning til, hvad deres egne lærebøger forklarer, forventes verdensmarkedspriserne ifølge Verdensbanken at fortsætte med at ligge på et højt niveau, på trods af den forventede forøgelse af fødevarelagrene.

Statslig regulering af priserne på fødevarer og olie anses ikke i FAO’s og Verdensbankens korridorer for at være en mulighed. Og det er selvfølgelig dette, der bliver forelåst på de mest prestigefyldte amerikanske universiteters økonomiske fakulteter.

Samtidig dækker priserne for bøndernes landbrugsvarer ved staldøren kun lige med nød og næppe produktionsomkostningerne, hvilket styrer bondeøkonomien mod fallit.

en større tørke.

Gmo-sæden blev plantet og kunne efterfølgende høstes. Men så forstod landmændene, at den genmanipulerede sæd ikke kunne genplantes, uden at der skulle betales procenter til firmaer som Monsanto, Arch Daniel Midland m.fl.

Derpå opdagede bønderne, at sæden kun kunne høstes, hvis de brugte tilsætninger og udstyr, herunder gødning, insektgift og ukrudtsmidler, som er produceret og distribueret af de genteknologiske landbrugsselskaber. Hele bondeøkonomier blev låst fast til landbrugsselskaberne.

De vigtigste giganter inden for genmanipulationsområdet omfatter Monsanto, Syngenta, Aventis, DuPont, Dow Chemical, Cargill og Arch Daniel Midland.

Opdyrkningens cyklus brydes

Med den vidt udbredte anvendelse af genmanipuleret såsæd er der sket en voldsom forvandling af det bofaste landbrugs struktur og historie siden dets begyndelse for 10.000 år siden.

Reproduktionen af såsæd på landsbyniveau på lokale planteskoler er blevet slået i stykker af brugen af genetisk manipule-

Privatiseringen af vand

Ifølge FN-kilder, som i overvejende grad undervurderer alvoren af vandkrisen, har over 1,5 milliarder mennesker verden over (15 % af verdens befolkning) ikke adgang til ren vand, og ”6000 børn dør hver dag på grund af smitsomme sygdomme, der skyldes forurenede vand”. (BBC News, 24. marts 2004)

En håndfuld multinationale selskaber såsom Suez, Veolia, Bechtel-United Utilities, Thames Water og Tysklands RWE-AG har tilegnet sig kontrollen med og ejerskab til offentlig vandforsyning og affaldshåndtering. Suez og Veolia sidder på godt 70 % af de privatiserede vandsystemer verden over.

Privatiseringen af vand under Verdensbankens vinger fremmes af, at de offentlige distributionssystemer af rent drikkevand fra hannerne er kollapsede. ”Verdensbanken tjener de store vandselskabers interesser, både via dens almindelige låneprogrammer til regeringer, som ofte gives med betingelser, som udtrykkeligt kræver privatisering af drikkevandsforsyningen ...” (Maude Barlow og Tony Clark: *Vandprivatisering – Verdensbankens seneste markedsfantasi*, Polaris Institut, Ottawa, 2004)

“Operationsmåden [i Indien] er klar: Forsøm udviklingen af vandressourcer [under Verdensbankens budgetnedskæringsmål]; påstå derpå, at der foreligger et ’ressourceproblem’, og tillad, at de eksisterende systemer forringes”. (Ann Ninan: *Privat vand – Almen nød*, India Ressource Center, 16. april 2003)

Samtidig har en håndfuld multinationale selskaber som Coca Cola, Danone, Nestlé og PepsiCo sat sig på markedet for vand på flasker og dåser. Disse koncerner arbejder ikke kun som hånd i handske sammen med vandforsyningsselskaberne, men er også tæt forbundne med de agrarbiotekniske selskaber inden for fødevarerindustrien. Drikkevand fra hannerne opkøbes af Coca Cola fra en kommunal vandforsyning og videresælges derefter på detailbasis. Det anslås, at 40 % af flaskevandet i USA er almindeligt drikkevand fra køkkenhaner. (Jared Blumenfeld, Susan Leal: *Den virkelige pris for vand*

En hungersnøddig-nende situation ramte det nordøstlige Bangladesh i efteråret 2006. De fleste af arbejderne i Kurugram har sultet i tre måneder på grund af ren og skær arbejdsløshed og en stigning i priserne på livsnødvendigheder.

på flaske, San Francisco Chronicle, 18. februar 2007)

I Indien har Coca Cola bidraget til at reducere grundvandet til skade for de lokale samfund:

”Lokalsamfund over hele Indien, der bor i nærheden af Coca Colas flaskepåfyldningsfabrikker, har oplevet alvorlige svind i vandmængden som direkte resultat af Coca Colas massive udvinding af vand fra de offentlige grundvandsressourcer. Brøndene er tørret ud, og de hånddrevne vandpumper virker ikke mere. Undersøgelser – heriblandt en fra Den centrale grundvandskommission i Indien – har bekræftet den markante formindskelse af vandstanden.

Når vandet så udvindes fra de offentlige grundvandsressourcer ved at grave dybere, lugter det, og det smager underligt. Coca Cola har ubegrænset udledt sit spildevand på markerne rundt om sine fabrikker og af og til i floderne i området, bl.a. Ganges. Resultatet er, at grundvandet er blevet forurenede lige som jorden. De offentlige sundhedsmyndigheder har sat skilte op omkring brønde og vandpumper med advarsler til folk i lokalsamfundene om, at vandet er uegnet til indtagelse af mennesker ...

Forsøg foretaget af en række forskellige organisationer, heriblandt den indiske regering, bekræfter, at Coca Cola-produkterne indeholdt et højt niveau af pesticider, og derfor har det indiske parlament forbudt salget af Coca Cola i sit cafeteria. Imidlertid fortsætter Coca Cola ikke blot med at sælge drikke, der er fulde af gifte, i Indien (der aldrig ville kunne sælges i USA eller EU), men man introducerer også nye pro-

dukter på det indiske marked.

Og som om salg af drikkevarer med DDT og andre giftstoffer ikke var tilstrækkeligt, så er et af Coca Colas seneste flaskepåfyldningssteder placeret i et område, hvor der er en alvorlig arsenikforurening af grundvandet.”

(India Ressource Center: *Coca Cola-krisen i Indien*, ikke dateret)

I udviklingslandene har olieprisstigningerne øget husholdningernes omkostninger ved at koge drikkevand, hvad der så igen begunstiger privatiseringen af vandressourcerne.

Til en mere fremskredne fase af vandprivatiseringen overvejes, at private firmaer tillades at eje floder og søer. Mesopotamien (Irak) blev ikke kun invaderet på grund af dets omfattende oliereserver; dalen med de to floder (Eufrat og Tigris) har omfattende vandreserver.

Konkluderende kommentarer

Vi har at gøre med en kompleks og centraliseret konstellation af økonomisk magt, i hvis hænder instrumenterne til markedsmanipulation har direkte betydning for millioner af menneskers tilværelse.

Priserne på fødevarer, vand og brændstoffer bestemmes på globalt niveau og uden for rækkevidden af de nationale regeringers politik. Prishoppene på disse tre livsnødvendigheder udgør et instrument til økonomisk krigsførelse, som føres ud i livet via “det frie marked” på børserne for *futures* og *optioner* (forkøbsretter).

Disse prishop på fødevarer, vand og

TEMA: Verdenskrise

brændstof bidrager på en meget konkret måde til at "eliminere fattigdom", ved at fattige dør af sult. Det frie markeds sukkerkugler dræber vores børn.

De morderiske handlinger foregår på kølig og neutral vis gennem programmeret computerhandel på varebørserne, hvor de globale priser på ris, hvede og majs bestemmes.

"Kommissionen om befolkningsforøgelsen og USA's fremtid"

Men vi har ikke alene at gøre med markedsmodeller. Udbruddet af hungersnød i forskellige dele af verden som resultat af de opadgående fødevarer- og oliepriser har omfattende strategiske og geopolitiske følger.

Præsident Richard Nixon bekendtgjorde ved starten af sin embedsperiode i 1969 "sin tro på, at overbefolkning alvorligt truer verdensfreden og stabiliteten".

Henry Kissinger, der dengang var Nixons nationale sikkerhedsrådgiver, beordrede forskellige regeringsinstitutioner til i fællesskab at foretage "en undersøgelse af betydningen af den globale befolknings-tilvækst for amerikansk sikkerhed og oversøiske interesser".

I marts 1970 nedsatte den amerikanske kongres en *Kommission om befolkningsforøgelsen og USA's fremtid*.

Kommissionen var ikke nogen almindelig udrykningsstyrke. Den blandede repræsentanter fra USAID (den amerikanske statslige hjælpeorganisation), udenrigsministeriet og landbrugsministeriet med embedsmænd fra CIA og Pentagon (forsvarsministeriet). Dens mål var ikke at bistå udviklingslande, men snarere at begrænse verdens befolkning med henblik på at tjene USA's strategiske og nationale sikkerhedsinteresser.

Kommissionen anså også befolkningskontrol som et middel til at sikre et stabilt og sikkert miljø for amerikanske investorer såvel som til at opnå kontrol med de underudviklede landes mineraler og olieforekomster.

Denne kommission afsluttede sit arbejde i december 1974 og rundsendte et hemmeligstemplet dokument kaldet "*Nationale*

Hungersnød i Etiopien juni 2008

Sikkerhedsstudier Memorandum 200: Konsekvenserne af den globale befolknings-tilvækst for amerikansk sikkerhed og oversøiske interesser" til "udvalgte departementschefer og ledere af regeringsinstitutioner for at få deres synspunkter og kommentarer".

I november 1975 blev rapporten og dens anbefalinger underskrevet af præsident Gerald Ford.

Kissinger antydede kraftigt i forbindelse med Nationale Sikkerhedsstudier Memorandum 200 (NSSM 200), at en tilbagevendende af hungersnød, epidemier og krige kunne udgøre et de facto instrument til befolkningskontrol.

Skønt memorandummet af indlysende grunde ikke gav etablering af hungersnød en rolle som eksplicit politik, antyder det ikke desto mindre, at forekomst af hungersnød under visse omstændigheder kunne være en faktisk løsning på overbefolkning:

"Således står de lande, hvor sult og underernæring i stor målestok allerede findes, med dystre udsigter til en ganske beskedne, eller ingen, forbedring i fødevaretilgangen i de kommende år, som spærrer for et omfattende udenlandsk fødevarerhjelpeprogram, en hurtigere udvikling af den indenlandske fødevarerproduktion eller en reduktion af befolknings-tilvæksten – eller en kombination af alle disse tre ting. Endnu værre: En serie af høstkatastrofer kan forvandle nogle af dem til klassiske malthusianske tilfælde med hungersnød, der omfatter millioner af mennesker.

Mens udenlandsk bistand sandsynligvis vil fortsætte med at komme for at imødegå kortsigtede nødsituationer som truslen om massesultedød, så er der større usikkerhed om, hvorvidt donorlandene vil være rede til at

yde den form for massiv fødevarerhjelpe, der er nødvendig ifølge prognoserne for importbehovene, på en langsigtet og vedvarende basis.

Reduktion af raterne for befolknings-tilvækst kan klart medføre en betydelig lettelse i det lange løb ...

I de ekstreme tilfælde, hvor befolknings-trykket fører til indgroet hungersnød, hungeropstande og sammenbrud af den sociale orden, vil disse betingelser næppe være gunstige for en systematisk udvinding af mineralforekomster eller for de langsigtede investeringer, der er påkrævet for deres udvinding.

Bortset fra hungersnød vil det være sådan, at medmindre blot et minimum af den folkelige stræben efter materielle forbedringer kan blive tilfredsstillet, og medmindre betingelserne for adgang til og udnyttelse af råstoffer kan "overbevise" regeringerne og folkeslagene om, at dette aspekt af den internationale økonomiske orden har "noget at tilbyde dem", vil udenlandske selskabers rettigheder sandsynligvis blive eksproprieret eller rammes af vilkårlige indgreb.

Hvad enten det sker gennem regeringsindgreb, konflikter på arbejdsmarkedet, sabotage eller civile uroligheder vil den rolige strøm af nødvendige materialer være i fare. Selvom befolkningspresset alene ikke er den eneste faktor, der gør sig gældende, så er den slags frustrationer meget mindre sandsynlige under forhold, hvor der er en langsom eller slet ingen befolknings-tilvækst."

(1974: *Nationale Sikkerhedsstudier Memorandum 200: Konsekvenserne af den globale befolknings-tilvækst for amerikansk sikkerhed og oversøiske interesser*)

(Vores fremhævelse)

Rapporten afsluttes med et par centrale spørgsmål om fødevarers rolle som "redskab til national magt", som kunne benyttes til at sikre strategiske amerikanske interesser.

- **"På hvilken basis skal sådanne fødevarerressourcer så sikres? Skal fødevarer anses for at være et nationalt magtinstrument? Vil vi blive tvunget til at foretage valg, såsom om vi med god grund kan bistå, og skal i så fald befolkningsbegrænsning være**

et kriterium for en sådan bistand?

- Er USA forberedt på at acceptere madrationering for at hjælpe folk, som ikke kan eller vil kontrollere deres befolkningstilvækst?”

Med Henry Kissingers ord:

“Kontroller olien, og du kontrollerer nationer; kontroller fødevarerne, og du kontrollerer befolkningerne.”

TILLÆG

Multinationale aktører, der sættes fokus på i denne artikel (blandt mange andre vigtige multinationale selskaber)

Spekulation i handelen mod råolie:

Goldman Sachs, Morgan Stanley, British Petroleum (BP), Deutsche Bank, Société Générale, Bank of America, Mercuria Schweiz.

Privatisering af vand

Vandinfrastruktur: Suez, Veolia, Bechtel-United Utilities, Thames Water og det tyske RWE-AG

Salg og distribution af drikkevand: Coca Cola, Danone, Nestlé og PepsiCo

Fødevarerpriser og genmanipuleret såsæd

Monsanto, Syngenta, Aventis, DuPont, Dow Chemical, Cargill, Arch Daniel Midland

Det militærindustrielle kompleks

Lockheed Martin, Raytheon, Northrop Grunman, Boeing, General Dynamics, British Aerospace System Corporation (BAES)

Michel Chossudovsky er forfatter af den internationale bestseller "The Globalization of Poverty", som er oversat til 11 sprog. Han er professor i økonomi ved Ottawa Universitet og leder af Center for Forskning i Globalisering, www.globalresearch.ca.

Oversat af Kommunistisk Politik efter "The Global Crisis: Food, Water and Fuel. Three Fundamental Necessities of Life in Jeopardy"

Global Research 5. juni 2008

Kommuniké fra de marxistisk-leninistiske partier og organisationers møde i Europa

Marxistisk-leninistiske partier fra Europa mødtes i juni i Madrid. Kommunikéet om kommunisterne og den faglige kamp samt de to udtalelser på disse sider er underskrevet af Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) (PCE (m-l)), Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF), Arbejderpartiet Kommunisterne - Danmark (APK), Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti (TDKP), Kommunistisk Platform (Italien) og ML-gruppen Revolution Norge

I juni 2008 mødtes repræsentanter fra de marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa i Madrid for at drøfte en række spørgsmål i forbindelse med kommunisternes arbejde i fagbevægelsen.

Diskussionen fokuserede ikke mindst på den politiske og økonomiske situation, som er kendetegnet ved en forstærkelse af imperialismens aggressive politik. Med "neoliberalisme" mener vi imperialismens politik i vore dage, en politik, der ene alene står i det herskende mindretals tjeneste og er designet til at sikre de størst mulige fordele for monopolerne på bekostning af arbejderne og deres rettigheder og til skade for folkene.

Denne politik kan sammenfattes på følgende måde: "Mindre stat til at beskytte og mere stat til at angribe arbejderne og folkene."

Over for de illusioner, som udbredtes af socialdemokraterne og reformisterne, fastslår vi på ny, at en 'socialt ansvarlig' kapitalisme er umulig. Den nuværende politik er imperialismens sande ansigt, hvor den fordobler sine angreb på grund af uddybningen af krisen og modsætningerne mellem de imperialistiske stormagter indbyrdes i deres kamp om markeder og indflydelsesområder.

I Europa er konsekvenserne af denne politik: at der stilles spørgsmål ved de opnåede sociale landvindinger og arbejderbeskyttelses-lovgivningerne; at den offentlige service nedbrydes og privatiseres; samt en styrkelse af undertrykkelsesapparatet, militariseringen og den væbnede aggression mod andre lande. Den Europæiske Union arbejder på at styrke sin imperialistiske udenrigspolitik i en international sammenhæng, der karakteriseres af USA's aggressionspolitik.

I denne nye situation bliver arbejderbevægelsen genaktiveret, massemobiliseringerne vokser, og fagforeningernes kamp bliver stadig mere betydningsfuld.

Diskussionen fokuserede også på spørgsmålet om kommunisternes arbejde i forhold til fagbevægelsen.

Fagbevægelsen må kæmpe for sine krav, på en offensiv måde, under hensyntagen til den konkrete situation og udviklingen af kampen for faglig enhed på et klassekampgrundlag.

Vi kommunister insisterer på nødvendigheden af at arbejde inden for de store fagforeninger, som organiserer hovedparten af den organiserede del af arbejderklassen, og for at gøre de faglige kampe politiske for at give dem en revolutionær retning.

Vi opfordrer til at forsvare arbejdernes ret til faglig organisering, især for indvandrere-arbejdere, og vi opfordrer til, at der sker fremskridt i koordineringen af kampene på europæisk plan, til at udvikle solidariteten og støtten til de konkrete kampe, og til at støtte initiativer, der kan udbygge enheden, og koordinerende møder, der kan samle de klassebevidste faglige kræfter.

Det irske folk sagde NEJ til Lissabon traktaten!

Det er med stor glæde, at vi byder ”Nej” sejren i Irland velkommen. Det er en sejr for det irske folk og alle folk i EU, der massivt vender sig imod en tekst, der rummer det væsentligste indhold og målene fra den europæiske forfatnings-traktat.

Vi hylder de kræfter, der har kæmpet for at give dette ”Nej” et progressivt indhold og som har spillet en afgørende rolle i denne sejr.

Bønder, arbejdere, folket har forkastet den store koalition af politiske og sociale kræfter, arbejdsgivere, medier, der har mobiliseret til støtte for ”Ja”. De har forsøgt at skyde skylden på det irske folk og truet med, at de vil komme med ”repressalier”. Merkel, Sarkozy, Barroso & Co har mangedoblet pressionen og truslerne. Dette er et alvorligt politisk nederlag for dem.

Som det franske og hollandske folk gjorde det i 2005, har det irske folk med beslutningen kastet grus i denne ”uhyrlige” neoliberale maskine, som er synonym med social dumping, med konkurrence alle mod alle, med storlandbru-

gets og landbrugsindustriens forrang over de små landmænd. Det irske folk sagde ”Nej” til et militariseret Europa, forankret i NATO.

På trods af dette nye folkelige slag har EU og talsmænd for de anti-demokratiske regeringer og EU-kommissionen proklameret, at de ”vil fortsætte”. For dem er en afstemning kun demokratisk, såfremt den bekræfter deres afgørelser. Dette er billedet på hele Den europæiske Unions opbygningsproces, en proces, der finder sted imod folkene og bag deres ryg, og som aldrig vil acceptere deres stemmer. Det er en opbygningsproces vendt mod folkene i Europa og Afrika, for at få en Europæisk Union på plads, som en stor imperialistisk magt på globalt plan, der konkurrerer med andre imperialistiske stormagter

om markeder og kontrol med råvarer.

Det er en Europæisk Union, som netop har legaliseret 65 timers arbejdsuge og erstattet kollektive overenskomstaftaler med ”en-til-en aftaler” mellem arbejdsgiveren og arbejderen, og som vil fjerne alle sociale landvindinger, retten til arbejdet. En Europæisk Union, som klapjagter immigranter uden arbejdstilladelse, anbringer dem i lejre og udviser dem, og som samtidig vil ”vælge” de hjerner og hænder, den vil have. de efterspørger. En Europæisk Union, der fremmer kirkens reaktionære ”værdier” og ønsker at anfægte retten til abort.

Over for de asociale og reaktionære angreb fra EU er der sket en mobilisering af arbejderne, der fortsat udvikler sig.

Denne politiske sejr for folket tilskynder os til yderligere at udvikle solidaritetsbåndene og kampfællesskabet imod den politik, som udelukkede tjener monopolerne og fåmandsvældet af finansyrster.

Det irske folks afstemning må respekteres og ratifikationsprocessen af Lissabon-traktaten må stoppe.

Solidaritet med fransk strejke for normalisering af papirløse arbejdere

Siden den 15. april 2008 har hundreder af ”papirløse” arbejdere – indvandrere uden opholdstilladelse – været i strejke i Paris-regionen på opfordring af fagforbundet CGT og en række fagforeninger for at opnå varige opholdstilladelser under rimelige betingelser.

Disse arbejdere har i årevis været hyret inden for restaurationsbranchen, byggeri, rengøring og deslige. Langt de fleste af dem modtager lønsedler og bidrager med midler til diverse fonde med sociale ydelser, og et antal af dem betaler skat.

Fordi de ingen papirer har, er de helt reelt ”moderne slaver”, hvis skæbne ligger i hænderne på chefer, der ofte bevidst har ansat netop disse mennesker på grund af deres udsatte situation.

Efter to måneders strejke blev den franske regering tvunget til at begynde processen for normalisering for 400 af dem.

En stor solidaritetsbevægelse har udviklet sig omkring disse strejker. Regeringens indrømmelse er en sprække, som må udvides endnu mere.

Vi støtter denne modige kamp for lovliggørelse af alle arbejdere uden papirer.

Vi støtter den parole, der giver genlyd ved alle manifestationer:

« *Ils bossent ici,
ils vivent ici,
ils restent ici* »

« *Lavorano qui
Vivono qui
Restano qui !* »

« *Trabajan aqui
Viven aqui
! Se quedan aqui !* »

« *They work here
They live here
They stay here!* »

« *Burada,çalışiyorlar
Burada yasıyorlar
Burada kalacaklar* »

« *De arbejder her
de bor her,
de bliver her* »

Asylret: Opholdstilladelse til iransk kvinde

Det glæder os at kunne fortælle, at en sag, som Asylret har taget op, en iransk kvinde i begyndelsen af 30'erne med to børn, nu har fået opholdstilladelse efter syv hårde år som afvist asylansøger i Danmark og Norge. Asylret har bistået kvinden juridisk og omsorgsmæssigt i den tid, hvor hendes sag har været

under behandling.

Baggrunden for, at kvinden oprindeligt flygtede til Danmark, var hendes ægtefælles politiske aktiviteter, der gjorde, at parret frygtede repressalier fra styret. Familien fik afslag på asyl i Danmark og søgte til Norge, hvor de ligeledes fik afslag.

Tiden mellem afslagene og opholdstilladelsen, hvor kvinden har levet på et dansk asylcenter, har været turbulente for kvinden og hendes børn. Under den første asylbehandling blev kvinden udsat for grov vold og trusler på livet fra sin ægtefælle, hvilket gjorde, at hun måtte søge tilflugt på et krisecenter og senere gå under jorden. Behovet for at være med sin familie var drivkraft for, at kvinden vendte tilbage til sin familie. Hun valgte siden hen at skille sig fra sin mand og har siden levet med sine børn på et asylcenter.

Forudsigelig rapport om de danske undtagelser

Dansk Institut for Internationale Studier har fremlagt en helt igennem forudsigelig rapport om de fire danske undtagelser. Mens handlemulighederne ved en offensiv udnyttelse af undtagelserne tydeligvis ikke er indgået i arbejdet, så tøver rapporten ikke med at antyde store konsekvenser hvis undtagelserne bevares.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, siger:

- Jeg synes det er en interessant rapport, som viser, at de danske undtagelser udgør en forhindring for at Danmark kan deltage fuldt og helt i opbygningen af en centraliseret og militariseret EU-stat. Set med EU-begejstrede briller er det selvfølgelig et stort problem, men jeg synes egentlig, at det er meget godt.

- Rapporten er derudover fyldt med en masse spekulationer, om hvad undtagelser kan komme til at betyde i en

eller anden tænkt situation. Det kan sikkert være meget interessant, men ændrer ikke ved det fundamentale problem, nemlig kløften mellem EU-eliten og så EU-landenes befolkninger.

- Det demokratiske underskud i EU løses ikke ved at gøre op med de danske undtagelser, tværtimod. Derimod er der et stort behov for at give befolkningen direkte indflydelse på den retning, som EU skal gå i. Derfor opfordrer Folkebevægelsen regeringen til at droppe planerne om folkeafstemning om undtagelserne og i stedet udskrive en folkeafstemning om selve Lissabon-traktaten.

DIIS-rapporten er gennemgået for Folkebevægelsen af MEP Søren Søndergaard, kampagnekoordinator Lave K. Broch og Forretningsudvalgsmedlem Niels Eriksen.

Folkebevægelsen mod EU

Hilsen fra Frank Grevil på vej til Horserød

Kære alle sammen.

Som I måske har hørt, drager jeg til Horserødlejren mandag morgen (23. juni) for at "afsone" den dom, jeg fik for at have afsløret Anders Fogh Rasmussens og Per Stig Møllers alvorlige forbrydelser mod folkeretten og ikke mindst FN-pagten.

Jeg regner med at blive løsladt igen medio september.

Hvis I skulle føle trang til at sende mig en kage indeholdende en fil eller

en pigtrådssaks, lyder min midlertidige adresse:

**Frank Grevil
postboks 532
3000 Helsingør**

Jeg regner med at udnytte opholdet til at få læst en masse – jeg har arbejdet meget gennem de sidste seks måneder og trænger faktisk til at tage den med ro et stykke tid.

Stor hilsen
Frank

Asylret har taget kvindens sag op for 11 måneder siden og vejledt hende juridisk. Kvindens norske og danske advokater har, til forskel fra Asylret, i føringen af hendes sag ikke fokuseret på den vold og de trusler, kvinden har været udsat for. Asylret har samlet de dokumenter, der dokumenterer volden, og har argumenteret for, at pga. grunde, der er private, vil kvindens liv være i fare ved hjemsendelse til Iran. Hermed mener vi, at vi har været med til at redde kvindens liv og sikre hende mulighed for en værdig tilværelse i Danmark. Asylret har også bidraget med omsorg til kvinden og hendes børn; ledsaget hende til interview med udlændingeservice og været til rådighed under sagsbehandlingen med samtaler og en skulder at læne hovedet op ad.

At leve på et asylcenter er med kvindens ord ikke et godt liv, og det er med stor glæde, at vi kan være vidne til, at kvinden nu kan imødesee et liv i landet med mulighed for at uddanne sig, arbejde og etablere et værdigt liv for hende selv og børnene. Tillykke!

Asylret fortsætter arbejdet med at skabe sikkerhed og beskyttelse for udsatte flygtende.

Asylret kæmper på forskellige fronter for bedre vilkår for asylansøgere: på individniveau og på gruppeniveau. Vi vil hermed bede folk om at komme og give en hjælpende hånd. Jo mere hjælp til sagsbehandlingen, jo større sandsynlighed for asyl til de afviste asylansøgere.

Said Parvin
www.asylret.dk

Terrorsag mod T-shirts fortsætter

26. juni startede retssagen mod tøjfirmaet *Fighters+Lovers* – igen! I december blev tøjfirmaet ellers frikendt af byretten for at have støttet terrorisme

Anklagemyndigheden ankede i december byrettens frifindelse af de syv personer for deres tilknytning til tøjfirmaet *Fighters+Lovers*. De syv er tiltalt for at overtræde »terror-loven« (straffelovens paragraf 114b), der kan give op til ti års fængsel.

25-årige Katrine Willumsen er også en af de tiltalte. Hun er vred over igen at skulle hives igennem en retssag og igen blive udsat for uretfærdige terroranklager.

- Lene Espersen vil have mig i fængsel. Derfor har anklagemyndigheden anket sagen, siger Katrine Willumsen, som er universitetsstuderende.

- Det er ikke sjovt, at min hverdag i den grad er på spil. Men i Palæstina foregår en frihedskamp på liv og død, som er vigtig at få sat fokus på, understreger Katrine Willumsen.

Fighters+Lovers ville sende penge for salg af T-shirts til de to væbnede politiske bevægelser PFLP og FARC i henholdsvis Palæstina og Colombia. Byretten fandt det ikke bevist, at de to bevægelser skulle være »terrorister«, selvom de er opført på EU's terrorliste. Derfor frifandt Byretten de syv tiltalte og afviste altså anklagemyndighedens påstand om fængselsstraf.

International top-dommer: 'Israel begår krigsforbrydelser'

Torsdag den 26. juni genstartede retssagen, hvor den sydafrikanske dommer, menneskeretsekspert og professor i folkeret John Dugard blev afhørt i Københavns Byret.

- Israel begår krigsforbrydelser mod den palæstinensiske befolkning, sagde han.

John Dugard har gennem otte år arbejdet som Special Rapporteur for

Menneskeretseksperten John Dugard vidnede gennem 3 timer om Israels krigsforbrydelser

FN's Menneskeretskommission, senere FN's Menneskeretsråd. Han blev midt i juni erstattet på posten af den amerikanske professor Richard Falk.

Gennem næsten tre timer fortalte Dugard retten om Israels overgreb mod den palæstinensiske befolkning og internationale konventioner som den fjerde Genevekonvention, der skal beskytte civilbefolkningen mod overgreb. Han fremholdt Israels bosættelsespolitik, dets hindring af palæstinenserens transport i de besatte områder, belejringen af især Gaza og dets omfattende, hensynsløse angreb på civilbefolkningen som klare krigsforbrydelser.

Trods besættelsen har besættelsesmagten jf. folkeretten lov til at svare igen på angreb, og Israel omtaler de fleste af sine militære aktioner som selvforsvar. Men dette er ikke korrekt, konstaterede John Dugard. Folkeretten opererer med et proportionalitetsprincip, hvilket giver besættelsesmagten ret til at svare igen i samme omfang, som den bliver angrebet. Men Israels svar er altid helt ude af proportioner.

Det afspejler sig i tabstallene. Amnesty International oplyser i sin årsrapport fra 2008, at 13 israelere i 2007 blev dræbt af palæstinensere (heraf seks soldater). Israel svarede igen ved at dræbe 370 palæstinensere, heraf 50 børn. Året inden dræbte palæstinensere 27 israelere. Israel dræbte til gengæld 650 palæstinensere, heraf 120 børn.

T-shirt-retssagen fortsætter til september.

En af de famøse T-shirts fra *Fighters+Lovers*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Hundeslagsmålet

Der gik ikke mange dage efter at pædagogerne i BUPL og medlemmerne af Sundhedskartellet ved urafstemning havde godkendt de aftaler, der blev et resultat af storstrejken, før hundeslagsmålet i den kgl. danske fagbevægelse var i gang.

Det var den okkulte LO-formand Harald Børsting, der lagde ud i Berlingske Tidende med et voldsomt angreb på Connie Kruckow, Sundhedskartellet og FTF.

- Man kan undre sig over, at Sundhedskartellet i otte uger kørte med en fastlåst strategi om, at de skulle have 15 pct. mere i løn. Det er ikke troværdigt. Her synes jeg, at FOA havde en helt anden forhandlingsstrategi, som i højere grad tog hensyn til, hvor mange økonomiske kræfter vi har, sagde Harald Børsting til Berlingske Tidende. Han kritiserer Kruckow og co. for ikke at have sikret sig en afslutning på konflikten 'med succes':

- Det skal Sundhedskartellet og FTF tænke over, når konflikten evalueres. Konfliktretten er essentiel for fagbevægelsen. Derfor er det påfaldende, at FTF-formand Bente Sorgenfrey beder om et regeringsindgreb undervejs. Det kunne jeg ikke have fået mig selv til. Det handler om at have respekt for den danske model og sig selv, meddelte LO's formand.

Dennis Kristensen og FOA, som er et forbund under LO, får altså ros fra LO-

LO's svigt – for ikke at bruge et stærkere ord – under storkonflikten var eklatant. Børsting og Co. undlod totalt at mobilisere LO til støtte for de strejkende på noget tidspunkt. Ved hjælp af 'den danske model' holdt den hånden over den neoliberale Fogh-regering.

Faglig kommentar

formanden for at have forstået 'den danske model'. Med hensyn til forhandlingstaktikken og kravene gør Børsting det således soleklart, hvad 'den danske model' ifølge fagbosserne består i:

Først tager man medlemmernes oprindelige krav – i sosu'ernes tilfælde, der er medlemmer af FOA, på et lønløft på 5000 kr. om måneden med øjeblikkelig virkning – og barberer dem ned til ukendelighed: 15 procent over tre år. Det er disse beskårne krav, der derpå aftales eller konfliktes om. Og her skal faglige ledere, der har forstået 'den danske model' ifølge LO-formanden vise en høj grad af smidighed og undlade at holde fast i dem. Man skal mødes med arbejdsgiverne ca. på halvvejen, så begge parter kan gøre krav på en hel succes.

Det er 'den danske model' ifølge Børsting, som Dennis Kristensen og FOA har fulgt til punkt og prikke. Den stinker.

Til gengæld havde Connie Kruckow og Sundhedskartellet altså ikke forstået et klap af den, da de gennem lang tid fastholdt kravet på 15 pct., som medlemmerne gik til kamp for.

Det andet element i 'den danske model', som Børsting erklærer for helligt, er at 'arbejdsmarkedets parter' skal afslutte overenskomsterne 'uden politisk indblanding'. Børsting ved selvfølgelig godt, at LO har accepteret gentagne regeringsindgreb i ok-konflikter, og også ville have gjort det denne gang. Børsting slår de offentligt ansatte i hovedet med denne 'danske model' – uden at forholde sig til, at 'arbejdsgiversiden' og 'den politiske indblanding' i den offentlige sektor er identisk – nemlig regeringen, der satte og stædigt fastholdt en lønramme på 12,8 pct. igennem næsten to måneders konflikt. Det er et totalt vildskud at bebrejde de offentligt ansattes forbund at ville politisere konflikten. Den eneste berettigede kritik er, at de ikke politiserede den nok – måske af totalt misforstået respekt for 'den danske model' – og ikke rettede kravene og bevægelsens harme direkte mod regeringen. I stedet accepterede man at forhandle med regeringens udsendinge fra KL og Danske Regioner med fastfrysede mandater.

LO's svigt – for ikke at bruge et stærkere ord – under storkonflikten var eklatant. Børsting og Co. undlod totalt at mobilisere LO til støtte for de strejkende på noget tidspunkt. Ved hjælp af 'den danske model' holdt den hånden over den neoliberale Fogh-regering og undlod at lade den blive konfronteret med arbejderklassens vrede og dens styrke. Det er det tredje element i 'den danske model' ifølge LO-formanden: Den komplette mangel på solidaritet med de konfliktende.

I stedet får de den okkulte formands højt løftede pegefingere.

Han kan stikke den skråt op ...

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk